

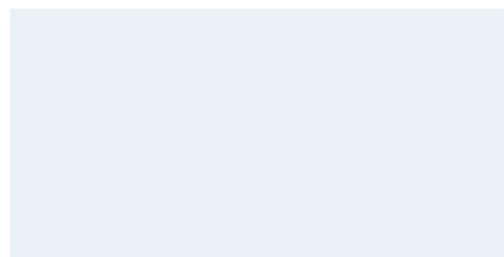
V 45. LETO IZHAJANJA Z NOVO OBLEKO, A ISTO ZAGNANOSTJO

Uvodnik
Damjan Klanjšček

Spoštovani sovaščani, dragi bralci!

kakor lahko sami opazite, je naš Števerjanski Vestnik pridobil novo, prenovljeno naslovno stran. Oblikovana je tako, da vsebuje star napis, ki ga manj mladi bralci seveda prepoznajo, pomlajujejo pa jo žive barve slike, ki ponazarja naše okolje, briško vas in pridelek naše zemlje. Ne bom se spuščal v razloge, zaradi katerih je naše glasilo potrebovalo mlado platnico. Da smo to storili pa je znak, da je Števerjanski Vestnik še vedno živ in da ga vsak od nas rad prebira, o tem priča visoka naklada kar pet sto tridesetih izvodov, to je preko dva tisoč izvodov letno.

Sledi na strani 3

POŠILJATELJ:
S.K.P.D. "F.B. Sedej"
Trg Svobode, 6
34070 Števerjan (GO) - ITALIJA

San Floriano del Collio, Gennaio – Marzo 2013
Števerjan, Januar – Marec 2013
Anno XLV Nr. 1
Leto XLV Št. 1

KAZALO

UVODNIK	1
POZDRAV IN SPODBUDA	3
VELIKA NOČ 2013	4
DUHOVNA MISEL	4
OBLAK.....	6
GLAS HERMANA SREBRNIČA	7
MLADIKA IN OBLAK.....	7
HERMAN SREBRNIČ	8
GOSPODU HERMANU V SLOVO.....	10
ENKRATNO ČEZMEJNO DOŽIVETJE	11
NOVOSTI IZ GRAJSKE ULICE	13
UREDITEV POIMENOVANJA CEST, ZASELKOV, ULIC IN TRGOV V OBČINI ŠTEVERJAN	14
DEŽELNE VOLITVE 21. IN 22. APRILE 2013	15
DELOVANJE DRAMSKE DRUŽINE F. B. SEDEJ.....	16
VEČ KOT 50. LET MELODIJA NAŠIH SRC.....	17
UČENCI 1. IN 2. RAZREDA SO V PONEDELJEK, 4. MARCA, OBISKALI OŠ DOBROVO	18
BESEDNI PIRAMIDI.....	19
DELOVANJE MEŠANEGA PEVSKEGA ZBORA	23
OD PREŠERNA DO MIMOZE	23
DELOVANJE FOTOKLUBA SKUPINA75	24
UMRL JE BRUNO PODVERŠIČ	25
PO DESETIH LETIH SPET V UKVAH.....	26
KAKO JE BILO LEPO KO SO MAČKE BILE MAČKE IN PSI BILI PSI	26
IZLET NA SNEG.....	28
ZASNEŽENI PUSTNI TOREK.....	28
PRIPRAVE NA LIKOF 2013	29
TAKŠNI SMO PAČ LJUDJE NAVAJENI SMO SAMO UGOVARJATI.....	29
ROJSTVA	30
SMRTI	30
DAROV.....	31
DOKTOR ZNANOSTI TUDI V ŠTEVERJANU.....	31
KUHARSKI RECEPTI	31

Opremili in uredili člani društva »F. B. Sedej«

Damjan Klanjšček (glavni urednik)

Ivan Vogrič (odgovorni urednik)

Z našo besedo obiščemo vse števerjanske domove in tudi družine, ki so vezane na rodni kraj, a v njem ne prebivajo. Kakor sem povedal na letošnjem občnem zboru društva Frančišek Borgia Sedej, je Števerjanski Vestnik veliko bogastvo, saj že petinštirideseto leto zbira vesti našega kraja, dogodke iz življenja v vasi, novice o delovanju obeh kulturnih društev in župnije ter stike, ki jih gojimo z rojaki na tem in onem kraju že šest let preminule meje. Tudi bodoči rodovi bodo lahko brali o tem, kajti je Števerjanski Vestnik pač doživel vse to, kar je bilo, kar je in kar sem prepričan, da bo. Števerjanski Vestnik je prav vsem v bogastvo, kajti je nit, pravzaprav vrv, ki povezuje vas skozi čas; je glas, ki pušča neizbrisne stopinje v naši skupni zgodovini.

Rad bi spregovoril tudi o prehitri izgubi našega dragega sovaščana, organista in pevca, Hermana Srebrniča. Gospod Herman ni bil le to, kar sem zgoraj navedel, bil je prava institucija, motor naše vaške skupnosti. Ustanovil je pevski zbor in uspešno spodbujal mladino, naj se vključi v vaško kulturno življenje. Posredoval nam je veliko bogastvo, pravzaprav zametek bogastva, ki je na njegovem pogrebu bil orisan kot mladika. Tole mladiko je gospod Herman na svojstven način posadil v vsakega od nas. Dolgo let je gojil in negoval to, kar je posadil in prepričan sem, da je bil ponosen na bogate sadove, ki mu jih je obrodilo. Kot glavni urednik Števerjanskega Vestnika izrekam iskreno sožalje ženi Marti, otrokom, vnukom in vsem svojcem. Naj bo ta prva številka prenovljenega Števerjanskega Vestnika posvečena prav njemu v spomin.

Na koncu bi se rad zahvalil vsem Vam, dragi bralci, ki podpirate naše glasilo in ga s pripombami in kritikami vselej izpopolnujete. Zahvala gre tudi gospodični Jasmin Kovic, ki si je oblikovno zamislila novo naslovno stran, Eliji Muzič, ki je s pomočjo računalnika uredil vse komponente platnice in nenazadnje vsem tistim, ki ste in ki na kakršen koli način pripomorete k izdaji vsake številke Števerjanskega Vestnika. Prepričan sem, da bodo člani bodočih uredništev vzljubili napor in trud, ki ju zahteva števerjansko glasilo, kajti je kulturno bogastvo to, kar izpopolnjuje človekovo notranjost in brez katerega je naše življenje pusto in manj zanimivo. Želim Vam prijetno branje, Števerjanskemu Vestniku pa kličem na mnogaja ljeta!

Glavni urednik
Damjan Klanjšček

POZDRAV IN SPODBUDA

Z veseljem pozdravljam novo preobleko Števerjanskega Vestnika! Zadovoljna sem, da se v mladih rokah porajajo nove ideje, novi izzivi in to je dokaz, da na mladih svet stoji. Zato me spolh ne skrbi, da bi Vestnik prenehal svoje poslanstvo. Glasilo je pomemben dejavnik naše vasi, kajti pisana beseda nikoli ne zamre in se z leti zapiše v zgodovino. Celotnemu uredništvu želim, da bi vstrajali na začrtani poti in tako bogatili naš kulturni prostor! Na mnogaja ljeta!

Županja
Franca Padovan

VELIKA NOČ 2013

Ni bolj svetih, pa tudi ne bolj veselih dni v celem letu, kakor so velikonočni prazniki! Gospod Jezus Kristus, ki je za nas umrl na križu, je vstal od mrtvih! Vse, tudi narava se raduje in veselo hvali Boga. Veselimo se tudi mi in z veseljem praznujmo to veliko noč! Velikonočna skrivnost je edina, ki lahko odgovori na vprašanje o smislu našega življenja. Velika noč je praznik našega osvobojenja, našega odrešenja. Na veliki petek zremo Kristusa v nemoči, na veliko noč pa je pred nami kot zmagovalec nad hudobijo in sovraštvom, nad grehom ali zlom, še več: nad smrtjo.

Poslednja zmaga je vedno njegova. Z njo nas osvobaja od strahu pred ničem, nesmisлом ali praznino življenja; osvobaja nas za novo življenje. Ne gre le za spomin na dogodek pred dva tisoč leti, marveč za dogajanje, ki se uresničuje danes, med nami in v nas samih. Vstali Kristus je naš »danes« in naš »jutri«, naš začetek in konec, naše vse. Zato je velika noč praznik naše vere v Kristusa, ki med nami in z nami živi. Velika noč je praznik upanja. Naš Bog ni oddaljeni Bog, je z nami tudi v trpljenju, v smrti. V njegovi roki je naša usoda, v Kristusovi smrti je smrt naše smrti in v njegovem vstajenju je naše vstajenje.

Prosimo Gospoda Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, za trojni dar vere, upanja in ljubezni. Vera nam bo svetla luč v grešni temi; upanje nam bo močna palica in pomoč zoper vse nadloge; ljubezen pa nam bo vez z Jezusom, da kakor ga tukaj ljubimo, bomo z Njim združeni v nebesih na vse veke!

Iz srca voščim Vam vesele in blagoslovljene velikonočne praznike, ki naj nam v vsakdanje življenje prinesejo nove vedrine, poguma in zaupanja v Vstalega Jezusa Kristusa, ki bo z nami do konca sveta!

Vaš župnik
Mirko Butkovič

DUHOVNA MISEL

Zlo je mogoče ustaviti

Ob pogledu na sodobno družbo, ki še vedno živi v blišču potrošništva, demokracije in svobode, se človek sprašuje, kaj je hudega za vsem tem, da toliko let razvoja tehnike, znanosti in civilizacije ne pripomore k temu, da bi bili tudi bolj ljudje. Kar nekako smo se znašli v razmerah, da se v družbi težko pogovarjamo, poslušamo, dogovarjamo, vse težje je urejati skupne zadeve.

Ves svet leži v zlu

Pisatelj Prvega pisma apostola Janeza je zapisal, da je zlo zelo očitno v svetu, kot, da bi ves svet ležal v zlu [1 Jn 5,19]. Če bi vzeli to misel dobesedno, bi bila zelo črnogleda, toda v nekaterih obdobjih je zlo še močnejše in bolj očitno, čeprav je njegova značilnost, da se zna potuhniti in obleči v lepo podobo. V sodobni družbi je zlo predvsem v napuhu, da želimo živeti in urejati skupne stvari iz sebe, svoje moči, pameti in znanja, včasih tudi na račun drugih. Zablodili smo v sanjsko družbo, želimo biti preskrbljeni, uživati, se izogibati trpljenju in živeti čim bolj na lahko. Ideje o solidarnosti in dobroti ne sežejo prav globoko, bolj očitne po so sebičnost, brezčutnost in tudi škodoželjnost. Svet sebičnega grabljenja dobrin in užitkov je tako preplaval vse plasti mišljenja in kulture, da smo skoraj nezavedno prepojeni z njim. Za tem pa se odpira realizem kreditov, stečajev, državnega dolga in kupi neodgovorno porabljenih sredstev, tudi na račun bodočih generacij. Egoizem še vedno večja bogastvo nekaterih posameznikov, s tem pa se večja revščina delavcev, brezposelnih, manjših podjetnikov in kmetov.

Za tem zlom, ki se vidi navzven, je prisotno še tako imenovano 'politično zlo' iz prejšnjega režima, ki je imel v bit svojega obstoja vgrajeno nasilje in strah. Temu zlu se postavlja po robu drugo zlo, sicer manjše, vendar z istim predznakom. Bojujeta se med seboj za vpliv v družbi in si pri tem škodita do onemoglosti. Če eni naredijo kaj dobrega, to drugi oblatijo in obratno. Na osnovi tega boja postaja družba vedno bolj polarizirana ali pa še bolj apatična in nezadovoljna. Poleg tega so še druge družbe in sile, ki se vpletajo v boj za prevlado. Verjetno nas bo ta boj še dolgo imel v kleščah, da nam ne bo mogoče shoditi kot država, tako v etičnem, kot na ekonomskem področju.

V teh razmerah je zelo pomembna vloga duhovnosti in vere, da delujemo v smeri odrešenja. Ni lahko začeti drugačno pot življenja, mišljenja in odnosov v družbi, ki je prepletena s predsodki in zlom. Mnogi ljudje so obupali, želijo si ven iz tega, mladi so se začeli preseljevati v tujino, drugi hočejo vzeti pravico v svoje roke in v jezi razbijati vse povprek. Toda še ni videti resnične želje po spremembi in izhodu. Morda se ogrevamo za to, da bi začeli spreminjati duha, misli in odnose, da bi se soočili z zlom in ga ustavili.

Usmiljeni pogled Boga

Sveti Janez poudarja, v svojem govoru o zlu v svetu, da ga moramo gledati v luči Jezusove zmage nad njim. Če se naslonimo na Boga, ki presega vso temo in je usmiljen do človeka, potem se je mogoče boriti proti zlu v sebi in v družbi. Zlasti je treba uporabiti sredstva posta, molitve in dobrodelnosti. Pomemben je tudi dar odpuščanja in usmiljenja. Evangelist pravi, da če kdo vidi brata, da greši, naj prosi zanj in mu bo Bog dal življenje. [1 Jn 5,16] Jezus je na križu trpel vse naše grehe, zato jih more tudi odpustiti, če se jih kesamo in se obrnemo k njemu.

Tiste, ki se pri tem skrivajo v pravičnost in varnost svoje religije, imenuje Janez antikriste, ker zanikajo Božji prihod na svet in njegovo odrešenje. Pristanek na zlo je v bistvu nevera, da ne verujemo, da nas more Bog rešiti v Jezusu Kristusu in to iz vsakega življenjskega stanja in da so vsi grehi odpustljivi. V tem smislu je zlo tudi človeška samozadostnost, ko si misli, da se lahko sam s svojimi močmi bori proti zlu. Mnogi z veliko težavo sprejmejo Kristusovo odpuščanje in njegovo pomoč, prav tako se tudi nočejo kesati svojih grehov in zla, ki ga počenjajo. Juda je zakrknil v svojem zlu, Peter pa se je skesal in se oklenil Odrešenikovega odpuščanja. Krščansko duhovno življenje je odločitev proti grehu in zlu za polno življenje v moči Kristusove ljubezni. Pomembna je budnost in spomin, da smo vztrajni in ne odgovarjamo na zlo z zlom, ampak z odpuščanjem, usmiljenjem in resnico.

Ne maliki, ampak Jezus Kristus

Kot je potrebno skrbeti za pravico, poštenost in pomoč, je tudi važna svoboda od različnih nadomestkov, lažnih užitkov in malikov. Podamo se na strmo pot, ki ne sme delati popustov, te pa hudobni duh spretno primika, da bi spodnesel človeka in zlomil njegovo zaupanje v Boga. V moči Jezusove zmage na križu, moremo tudi danes premagati vsa zapeljevanja zla in zapeljivce, ki nas želijo odvrniti od njegovega odrešenjskega daru. Postal je človek in stopil v globine naše človeškosti, da bi jih osvobodil in odrešil. Zato se s postom, molitvijo in dobrodelnostjo v vseh okoliščinah odpiramo k njemu in nosimo križ svojega življenja ter križe svojih bližnjih. Korak za korakom se bo začelo zlo manjšati in ne bo šlo naprej. V skupnosti ob Božji besedi in zakramentih moremo krepiti vero v Jezusa Odrešenika in svojo izkušnjo osvoboditve ter odpuščanja posredovati še drugim. Zlo vsekakor ni vsemogočno.

Povzetek:

Ob dejstvu zla, ki ga srečujemo v sebi in v družbi, nas Prvo pismo apostola Janeza vabi k resnem soočenju z njim in k okrepitvi vere v Jezusa Kristusa. On prinaša moč, da se moremo v vseh življenjskih okoliščinah boriti z zlom in ga zaustaviti.

Dr. Primož Krečič

Oblak

Oblak, nežen si
beli, čisti
svetlemu nebu
daješ čar.
Oblak, skrivaš
v tebi, skrivnost
poznaš naše ljubezni
pestiš sladko sapico,
ki daje nam sladki vonj.
Oblak, ne se zatemniti
naj ti žarek sonca
sveti do zatona.
Ko pride večer
naj ti zvezde svetijo
in čuvaj na nas
skupaj z luno celo noč
do zore novega dne.

TOMEK

Glas Hermana Srebrniča

Se kaže Bog na tisoče načinov,
da prepoznali bi njegov obraz;
se bliža z dna pozabljenih spominov,
od zunaj drugič spušča se na nas.

Lahko kdaj v razcvetenem je drevesu,
lahko je nežni vzgib zaupanja,
pa topli sij v zaljubljenem očesu
ter radost prej nesrečnega srca.

In glej, je tudi v Hermanovem glasu,
vsaj zame z njim v višave trepetu;
mi govori o večnem že v tem času,
ko se z obokov vije spet na tla.

Zavedam se, da dobri človek poje
preprosto, le iz namena čistega,
in vendar se trdota duše moje
mehko prelamlja z vrha vse do dna.

Strmim, strmim, zelo težko verjamem,
da prav njegovo petje obup predre
in da zato lahko Boga objamem,
ki spet mi dal je novo upanje.

maja 1994

Janez Povše

Mladika in oblak

Na belo češnjo splezal je otrok,
z nje skočil si že kot vojak.

V daljni Kefaloniji lakoto trpel,
zdaj ko te ni več, je glas tvoj odšel,
tvoj nauk o miru pa je ostal.

Povrnili si se kot bolnik,
mrak znova te je odtrgal od družne.
Za življenje si boril se kakor bik.

Tudi ob koncu ti srce polno ljubezni trmasto
je bilo.
Ali čulo naše je glasove peti???
Od nas se je počasi poslovilo.

Tvoje žuljavo roko še zadnjič nam na lice
položiš,
nas užegneš in k Bogu priporočiš.

Solza spominov se utrne, boleče na tla pade.
Bil kot poletni si oblak, ko med nevihto na
tisoč kapljic se razblini.

Oblaka ni več, a tvoj duh zdaj je rastlina....
V njej pretaka kaplja se - oblak,
iz nje daje semena.

Vsak, ki te kdaj spoznal je, prejel od tebe je
mladiko.
V srcu vzklija mu je in včasih ga globoko
prerodila.

Oče, več te ni med nami.
Kot poletni oblak si izginil
Težko te prepoznati v kapljah je, rastlinah in
semenih,
Težko spoznati, da harmonike ne bo več na
tvojih ramih.

Bil si življenje in ljubezen, ugasnil si počasi
in tudi zdaj, ko nehal si svetiti in goreti, nas
greješ.

Bdiš nad nami kot duh in nas božaš s svojo
mehko žuljavo roko.
V nas pa raste že mladika.

Živa Srebrnič

HERMAN SREBRNIČ

Rodil se je 2. maja 1923 v Medani očetu Mihaelu, kolonu, in materi Celestini, gospodinji. Preživel je dokaj brezskrbno otroštvo, med gozdovi in vinogradi. Že hitro je pokazal veliko ljubezen do petja in glasbe nasploh. Pri 13. se je začel učiti latinščine pri g. Florjančiču kot priprava na gimnazijo. Študije je nadaljeval v Chiampiju (Vicenza), a se je moral zaradi slabega počutja dokaj hitro vrniti v rojstno vas. Ljubezen do glasbe pa je gojil naprej in se nekega dne v letu 1938 usedel na kolo ter preko Prevala, Moša in Ločnika pripeljal v Gorico, kjer je postal učenec Emila Komela. Leto kasneje je sam ustanovil fantovski zbor, kasneje tudi dekleškega, v katerem so razvijali narodno pripadnost s petjem slovenskih pesmi. Poleti istega leta, t. j. 1939, se je v Bovcu izučil za brivca in strigel italijanske oficirje. Nato se je vrnil v Medano in se aktivno vključil v pogrešani cerkveni zbor.

Leta 1942, na praznik Kristusa kralja, je imel njegov dekleški zbor uspešen nastop. Naslednjega dne, okoli 9. ure zjutraj, so prišli orožniki na domače dvorišče in mu ukazali naj odide z njimi. Šele kasneje je spoznal, da so ga mobilizirali v italijansko vojsko. Odpeljali so ga v Asti, v bližini Turina. Tu je spoznal še nekatere slovenske fante, do katerih je razvijal prijateljski odnos. Skupaj so prepevali slovenske pesmi pri salezijanskemu zavodu in domačini so se kar čudili lepoti njihovega muziciranja. V Astiju je ostal eno leto, nato jim je vodstvo sporočilo, da bodo premeščeni na Kefalonijo, kjer so bile že nemške enote. Ko je slovenski del vojske to izvedel, je izbruhnil velik protest, ki ga je vodil Likar. Herman pa se ga ni udeležil. Vojsko so, zastraženo z orožniki, strpali na vlak in dolgih 22 dni se je vozila do cilja. Vlak je peljal zelo počasi, ker so se bali atentatov. Preko Aten so dospeli do Patrasa, kjer so se vkrcali. Pripluli so do Sami, kjer so jih razdelili na manjše skupine in Hermanovo poslali na zahod, blizu mesta Argostoli. Hermanu so dodelili nalogo brivca. Tudi tam ni zmožgel brez ljubljenje glasbe in je ustanovil moški zbor, ki je pel pri tamkajšnjih frančiškanih. Italijani so jim prepovedali vsakršen stik s civilnim prebivalstvom, ker so se bali, da bi si organizirali pobeg. Kljub temu se je Herman dokaj hitro naučil grščine in je lahko z domačini na skrivaj prekupčeval, da je dobil kaj več hrane.

Nato so ga spet premestili, tokrat v bližino Samija, kjer je 8. septembra 1943 dočakal kapitulacijo Italije. Badoglio je podpisal predajo in general divizije Acqui, Gandin, se je pogajal z Nemci za vrnitev domov. Vendar se je del čete 13. septembra uprl, pod vplivom antifašistične propagande in letakov, ki so jih delili grški partizani. Z lahkoto so obvladali Nemce, ki jih je bilo trenutno le okoli 2000. Ti pa so poklicali na pomoč nove čete in letala, ki so s sabo prinesle Hitlerjev ukaz, da je treba vse Italijane pobiti. Nemci ujamejo tudi Hermana in njegovo skupino. Ko pa so že blizu doline, v kateri bi jih usmrtili, jih doseže protiukaz. Tako jih Nemci ohranijo kot delovno silo. Peljejo jih v glavno mesto Kefalonije, Argostoli, kjer jih za en mesec zaprejo v zapor. Nato jih vključijo v delovno skupino. Morali so kopati jarke, bunkerje, zaklonišča in ceste. Nemci so se začeli umikati in so ujetnike osvobodili, saj se je vojna sreča krepko prevesila njim v škodo. Na otoku je ostala le skupina Slovencev, ki je bila prej del divizije "Acqui." Slovenci se združijo v skupino "Primorje". Povežejo se z grškimi partizani organizacije ELAS (Etnikos laikos apeleuterotikos stratos - grška narodnoosvobodilna fronta), ki ji je poveljeval Safaris. Vzdušje je bilo skupini pristno in tovariško. Varovali so pomembnega generala, ki je jahal na belem konju. Vedno so prepevali in tudi Grki so se čudili njihovem ubranemu petju. Z grškimi partizani so se počasi, peš, težko otovorjeni pomikali proti severu preko Albanije do Makedonije. Konec zime, leta 1944, so dospeli do Skopja. Tam so se ustavili tri mesece, ker so zbirali preostale Slovence in so snovali prvi slovenski bataljon. Herman se je medtem ukvarjal z britjem v improvizirani brivnici, ki se je nahajala v zapuščeni hiši. Zaradi razbitih stekel je bil v njej stalno prepih in Herman je hudo zbolel. Tovariši so morali odpotovati brez njega. V bolnici je ostal cel mesec maj, junija pa so ga premestili v sanatorij Gornjo Vodno, kjer je ostal do oktobra 1945. Ko je končno vsaj za silo ozdravel, so ga označili kot nesposobnega za vojsko in ga odpustili. Tako se je lahko Herman končno vrnil domov. Mati pa ga je, potem ko več let ni imela nobenega glasu o njem, lahko imela

pri sebi le dva tedna. Zaradi naporne poti in izčrpanosti je namreč ponovno zbolel. Takoj je moral v bolnico, najprej v partizansko v stavbi današnje "Fatebenefratelli" nato v civilno v Krminu, kjer so mu diagnosticirali pleuritis in ga pridržali zaradi zelo kritičnega stanja. Maja 1946 so ga premestili v goriški sanatorij, kjer je ostal nadaljnih šest mesecev. Tu je spoznal skladatelja Ivana Ščeka, s katerim sta postala prijatelja in skupaj razvijala ljubezen do glasbe.

Ko je ozdravel, se je vrnil v rojstno vas, Medano, kjer je lahko spet gojil glasbeno kulturo in je takoj ustanovil zborček. Leta 1947 so postavili meje in zato se je Herman z delom družine preselil v Gorico. Leto kasneje se je tam ustvarila skupina beguncev, ki so se zbirali na Raštelu pri živinozdravniku Škrku in skupaj kultivirali zanimanje do glasbe z organizacijo raznih nastopov ali petja pri maši. Nekateri župniki so spraševali Hermana, če jim pride orglat k maši in on je navdušeno sprejemal povabila. Tako je leta 1949 postal stalni organist pri župniku Sedeju v Števerjanu, kjer je orglat do zadnjega.

Leta 1950 je s števerjanskim zborom nastopil v Benečiji pri sveti maši Ivana Trinka. V prvih povojnih časih, ko je delovala zloglasna organizacija "Gladio", je bilo tako nedolžno in tudi naivno dejanje obravnavano kot protidržavna propaganda. Po povratku domov, so ga orožniki večkrat zasliševali in ožigosali kot sumljivo osebo. Kljub temu, da se je bojeval v italijanski vojski in bil tudi odlikovan, mu niso hoteli dodeliti državljanstva. Šele ko je vaški brigadir, ki je zahajal v gostilno Dvor, spoznal kakšna miroljubna in nedolžna oseba je Herman, je zanj posredoval in po več letih so mu končno dodelili državljanstvo.

Medtem je Herman pripravljал dokumente za pokojnino vojnega invalida. Dokumente, ki jih je dobil iz bolnišnice v Skopju, je poslal na zvezo partizanov V.Z.P.I. (Vsedržavno združenje partizanov Italije) v Gorici. Po dolgem čakanju pa so mu sporočili, da so njegove dokumente izgubili, tako da je moral ponovno začeti z zbiranjem na lastno pest. Za to delo pa mu je šlo veliko denarja in časa. Ko so mu končno uredili vse dokumente, so mu priznali le 6. stopnjo invalidnosti (medtem ko je bil prej klasificiran v drugo).

Službo je dobil pri baronici Tacco v Števerjanu, kjer je prevzel s svojo družino znano gostilno "Dvor". V Števerjanu je spoznal tudi bodočo ženo, domačinko Marto Terčič, s katero se je poročil leta 1953. Sam si je začel graditi hišo, zaradi prehudega napora pa je spet zbolel. Odpeljali so ga v Benetke na intenzivno zdravljenje. Zelo hudo mu je bilo, ker je doma pustil nosečo ženo in 4 majhne otroke. Kljub bolezni, pa je tudi v bolnišnici opravljal brivski poklic in z zaslužkom preživel družino. Marta je med njegovo odsotnostjo povila sina in svakinja Alenka mu je poslala pismo z lepo novico.

Ko je ozdravel, je opustil upravljanje gostilne in si našel službo v Gorici, pozneje kot postrežnik na slovenski nižji srednji šoli, poimenovani prav po beneškem narodnem buditelju Ivanu Trinku. Kljub šibkemu zdravju in drugim težavam je vrsto let vodil cerkveni pevski zbor v Števerjanu in z njim nastopal najprej na domačem odru, nato tudi na raznih revijah, od Cecilijanke do Primorske poje. Marsikaterega mladeniča in mladenko je prepričal, da so se vključili v zbor ki se je na tak način zelo okrepil in pomladil.

Do zadnjega se je živahno udeleževal maš in z veseljem in predanostjo orglat in pel. Včasih je na družinskih srečanjih potegnil harmoniko na dan in zapel po slovensko, pa tudi svoje otroke in vnuke je prigovarjal k temu. 11. februarja so njemu in ženi otroci pripravili slavlje ob praznovanju diamantne poroke. Kljub pravemu snežnemu viharju se je ob slavljenjih zbralo lepo število sorodnikov, prijateljev in bivših ter sedanjih pevcev ljubljene cerkvenega pevskega zbora. Razveselili so ga z nekaj priljubljenimi pesmimi. Večer je bil tudi prilika, da so prisotni obudili spomine na minule čase in marsikatera anekdota je prišla na dan. Nekateri starejši pevci so se tako spomnili, kako so imeli na začetku vaje v zakristiji. Nekega večera so bili mladi pevci tako razposajeni in neugnani, da je Herman iz obupa kar zbežal od vaj. Komaj župnik Sedej jih je nato umiril.

Dejansko se je tistega večera Herman od vseh poslovil, saj se mu je že naslednjega dne zdravje poslabšalo. V bolnišnici je prišlo še do hudih komplikacij in niti tri tedne pozneje, 3. marca

2013 je Herman izdihnil v krogu svojih najbližjih. Pokopan je bil v sredo, 6. marca. Okoli njegove krste se je strnila cela vas. Posebno ganljivo je bilo predvsem petje njegovega ljubljenega zbora, ki ga je spremljalo v goriški mrtvašnici, med pogrebom in tudi na poti do njegovega zadnjega domovanja. Prav gotovo ga je bil Herman vesel.

Bližjim sorodnikom se je porodila zamisel, da bi zbrali spomine na nepozabnega dirigenta in organista, pa tudi brivca in bolničarja. Marsikdo se bo namreč spomnil, da je dajal tudi injekcije na domovih vaščanov.

Lepo bi bilo, da bi vsak, ki si tega želi, napisal kak spomin na Hermana. Prav gotovo jih ima vsak vaščan na pretek. Mogoče bi bil lahko prav naš Vestnik zbirališče te pobude.

Martin Srebrnič

GOSPODU HERMANU V SLOVO

Dragi Herman,

Ko smo kot petnajstletni fantje in dekleta prvič prihajali ob sredah na pevske vaje, smo radi brskali po fotografskih arhivih pevskega zbora. Med ogledovanjem starih fotografij smo spoznali, da je prišlo večkrat do zamenjave pevcev in pevk; stalno so se pojavljali novi, mladi obrazi, željni druženja in lepega petja. To je gotovo bila Vaša zasluga: približali ste se vsakomur, starejšim in mlajšim in nas znali prepričati, da smo vsi dobri pevci. "Ti muč an prid gor, ki bo že ki!" ste nas nagovorili in nas potrepljali po rami.

Vi, Herman, pa ste med vsemi temi obrazi predstavljali stalnico, ki je bila še tako potrebna, da je zbor ohranjal duh, v katerem je nastal.

Tudi potem, ko so vodstvo zbora prevzeli drugi dirigenti, ste redno prihajali na vaje. Seveda nikoli brez snopiča novih not, ki ste jih med tednom skrbno razmnoževali. Mirno ste se usedli na Vaše mesto med tenorje, peli, sledili navodilom dirigenta in, ko se Vam je proti koncu vaj komaj ponudila priložnost, ste energično vstali in prevzeli vajeti v roke. Mi smo na to večkrat naveličano sopihali in se pritoževali, da smo utrujeni, da je že pozno, da nimamo več glasu, takrat pa ste se lepo nasmejali in iz žepa potegnili škatlo bombonov. Medtem, ko smo segali po njih, ste Vi že vsem razdelili note, tako da ni bilo druge možnosti, kot peti naprej. Kljub temu, pa ste nas med mašo večkrat presenetili: z zagnanostjo ste nam pokazali neznano pesem in nas vprašali, če smo jo zmožni zapeti. Vedeli smo, da ni izhoda. Če je nismo znali, smo se je tam naučili.

Poleg cerkvenega petja ste ljubili tudi slovensko ljudsko pesem, ki ste jo radi intonirali na druženjih po koncertih. Dobro se spominjamo, kako so vam zažarele oči, ko smo fantje zapeli Žabe, Oj Triglav moj dom, Pobratimijo ali Slovenec sem. Takoj ste nam priskočili v pomoč in po vsaki zapeti pesmi, je bila že druga na vrsti: "Dajmo še adnu!" ste nas spodbujali, tako da se je prepevanje še dolgo nadaljevalo.

Dragi Herman,

hvaležni smo Vam za vašo potrpežljivost, vztrajnost in življensko moč, ki ste jo posredovali številnim števerjanskim generacijam. V nas ne zapuščate praznine, temveč veliko bogastvo: predanost slovenski besedi, cerkveni pesmi in molitvi. Ta naj nam bo dediščina, ki jo bomo znali z vnemo predajati bodočim rodovom, tako kot ste jo Vi nam. Bog naj Vam za vse to bogato povrne.

Vaši pevci

ENKRATNO ČEZMEJNO DOŽIVETJE

Projekt KULTURA BREZ MEJA – CULTURA SENZA CONFINI je kulturna sled, ki želi vzpostaviti priložnost zduževanja, izmenjave idej in projektov ter ovrednotenja umetniških sposobnosti kulturnih krožkov in ustanov, ki delujejo na ozemlju. V celotnem območju Brd/Collio si je treba omisliti boljšo, skupno bodočnost, ki jo lahko zgradimo s sodelovanjem, spoznavanjem in utrjevanjem znanja na vseh področjih... začeni ravnati s kulturo. Potrebno je obdelati programe in opredeliti skupne cilje, katere je treba ubrati doseči v korist celotnega prebivalstva slovenskih in italijanskih Brd/Collio.

Prvi praznik prijateljstva so predstavili, v petek 15. februarja, najprej na županstvu v Števerjanu, nekaj ur zatem pa še na gradu Dobrovo, ob prisotnosti županje občine Števerjan Franke Padovan in župana občine Brda Franca Mužiča. Pubudo so razčlenjeno predstavili odbornik občine Števerjan Marjan Drufovka, direktorica Zavoda za turizem, kulturo, mladino in šport Brda Ariana B. Suhadolnik in podpraviteljica SCGV Emil Komel Alessandra Schettino.

VLJUDNO VABLJENI NA PRAZNIK PRIJATELJSTVA!
UN CALOROSO INVITO ALLA FESTA DELL'AMICIZIA!

Logotip za Kulturo, ki se začne s k in c, si je zamislila in ustvarila Tiziana Culot.

Glavna pobudnica projekta je občina Števerjan, občina Brda je slednjega takoj podprla, saj upravi imata za seboj dolgoletno zgodovino sodelovanja in srečevanja, ki pa je vse skupaj nekoliko zamrlo po padcu meje med Slovenijo in Italijo. Partnerji, ki so dali pokroviteljstvo projektu so tudi občina Gorica, občina Krmin in občina Dolenje. S praznikom, ki želi postati tradicionalen in bo potekal vsako leto izmenično na slovenski oz. italijanski strani meje, pa želijo to srečevanje in sodelovanje obuditi in tudi poglobiti s ciljem, da se prav vsi Brici ponovno združijo in postanejo ena velika družina.

Projekt KULTURA BREZ MEJA – CULTURA SENZA CONFINI želi združiti različne kulturne skupine, porajajoče se stvarnosti in krožke, ki delujejo na celotnem območju Brd/Collio; omogočiti izmenjavo metodologij in vsakodnevnih praks iz vseh različnih krajev in ustvariti omrežje kulturnega okolja celotnega območja Brd/Collio; ovrednotiti ozemlje in mestoma neizražene možnosti naših kulturnih prvakov. Cilj projekta je združitev celotnega prebivalstva Brd/Collio skozi umetnost in glasbo, da pridejo na dan vse sposobnosti.

Nahajamo se v posebnem zgodovinskem obdobju hude ekonomske krize, ko tudi kulturno okolje občuti pomanjkanje razpoložljivih ekonomskih sredstev. Verjetno dandanes rahlo peša tudi zanimanje ljudi za kulturno okolje, zaradi česar je nujno sodelovanje in združitev sil za organizacijo svojevrstnega in edinstvenega dogodka.

Čezmejni kulturni načrt se je odvijal, v soboto 23. februarja, v Vinski kleti Goriška Brda.

Pred prireditvijo je bilo odprtje razstave, na kateri so svoja dela prikazali člani Društva briških likovnih ustvarjalcev Dablo in Fotokluba Skupina 75. Širše poročilo o razstavljenih delih je podal akademski slikar Bojan Bensa. Vprašanjem s strani številne publike, sta bila na razpolago predsednika obeh društev, Alda Grudina in Silvan Pittoli.

Prvo izvedbo programa Praznika prijateljstva, pod naslovom Večer ljudske poezije in glasbe, ki povezujeta srca preko meja, ki je bil poklon pesnikoma Ludviku Zorzutu (1892-1977) in Pietru Zoruttiju (1792-1867), so organizatorji zaupali mladi kulturni ustvarjalki **Jasmin Kovic**. Prireditvev je bila inovativna, odvijala se je v treh jezikih, slovenščini, italijanščini in furlanščini, brez prevajanja. Rdeča nitka programa je bila Zorzutova pesem *Tramonto*, kjer omenja Pietra Zoruttija, kot »pevca Furlanije«. Oba sta zelo ljubila domača Brda, čeprav sta jih zgodaj zapustila. Nista bila sodobnika, sta delovala v različnih obdobjih. Zorzuta, ki je pisal v medanskem narečju, je poosebil **Damijan Marinič**, Zoruttija, ki je pisal v furlanščini, pa **Robert Juretič**. Besedilo je Kovičeva povzela po raziskavah Marjana Breclja, Branka Marušiča, Petre Korsič, Nuše Kristančič Hren in Davida Bandelja. Napovedovalca večera, hkrati povezovalca in igralca, sta bila **Nikolaj Pintar** in **Andreja Benedetič**. Vsi izvajalci večera, razen Pihalnega orkestra Brda, Mariniča in Juretiča, so se stalno premikali na prizorišču; predstava, kljub nešteto izvajalcev, bilo jih je preko sto, sploh ni bila statična. Spretna roka kostumistke in maskerke **Snežice Černic** je dala igralcem še večji čar in lepoto. Odrski prostor in tla so bila prekrita z dolgimi belimi listi papirja, kjer so pridne roke prostovoljcev ročno napisale verze enega in drugega pesnika. Scena je bila enkratna!

Kulturni program so oblikovali zbori MePZ Frančišek Borgia Sedej iz Števerjana pod vodstvom Aleksandre Pertot (*Briška pesem*, L. Zorzuta), MePZ Mirko Špacapan iz Podgore, ki ga je za to priložnost izjemoma vodila Sabina Antoni (*La gnot d'avril*, P. Zorutti), MoPZ Štmaver z zborovodkinjo Nadjo Kovic (*Na Vipavskem*, L. Zorzut), Vokalna skupina Vinika iz Dobrovega pod taktirko Franke Žgavec (*Mati jagoda; Čriešnje rdače*, L. Zorzut) in MoPZ Ludvik Zorzut iz Medane pod vodstvom Radovana Kokošarja (*Maj v Brdih; V Trenti, v Trenti*, L. Zorzut). Pihalni orkester Brda je pod vodstvom dirigenta Boštjana Vendramina za slovesen uvod zaigral slovensko in italijansko himno. Po blestečem nastopu Godalnega orkestra gojencev glasbenih šol Pro musica Dobrovo, SCGV Emil Komel s podružnice na Plešivem in z učenci iz Gorice, ki živijo na celotnem briškem območju in Associazione musicale e culturale di Cormons, pod vodstvom Elene Bensa, so sklepno združeni zbori ob spremljavi Pihalnega orkestra Brda zapeli evropsko himno *Odo radosti* L. van Beethovna.

Brda se geografsko raztezajo čez dve krasni deželi, domovini, v katerih drug ob drugem živimo ljudje, ki se med seboj premalo poznamo. Praznik prijateljstva je priložnost, da se zblížamo, utrdimo vezi in povežemo v skrbi za boljši skupni jutri. Začenši prav pri kulturi. Kultura namreč ne pozna meja, vesoljna je in vzvišena nad vsemi pregradami. Je duhovna energija, ki ne rabi velikih besed, dolgočasne politične retorike in odvečnih, izpetih fraz. Potrebuje tišino in priložnost kot je bila v kleti na Dobrovem, da v obliki kulturnega izročila poudari prave vrednote, preseže razlike in utrdi prijateljstvo med rojaki. Med Brici na obeh straneh meje in med ostalimi narodi na vseh prelomnicah sveta. Pobuda vredna pohvale. Potrebno se je prepustiti sporočilu izvajalcev in začutiti veličino trenutka!

Ob koncu so nagovorili prisotne župan občina Brda Franc Mužič, županja občine Števerjan Franka Padovan, podžupan občine Gorica Roberto Sartori, župan občine Krmin Luciano Patat in svetnik občine Dolenje Massimiliano Contin.

Kulturni program je bil kratek, a izjemno bogat, takoj zatem je napočil čas za tisti neformalen, a še kako pomemben trenutek, za druženje med Brici, ki jih vežejo eno ozemlje, ena kultura in en jezik. Prisrčna zahvala gre vsem sponzorjem večera, in sicer Čedajski banki - Banca di Cividale, Vinski kleti Goriška Brda, Združenju proizvajalcev rebule iz Oslavja, Briškim ženam in dekletom, Združenju Terre di Beba iz Krmina, Vinoteki Števerjanski griči, Združenju Cesta vin in okusov goriške pokrajine, Cvetličarni Brjač, in Mesnicam Prunk MP.

Iskrena zahvala gre prav vsem, društvom, prostovoljcem, kulturnikom, ki resnično so verjeli in verjamejo v ambiciozen, čezmejni projekt KULTURA BREZ MEJA – CULTURA SENZA CONFINI! Po tej poti moramo še vztrajati, delovati in misliti na prihodnjega, ki bo brez vsakršnega dvoma še lepši.

NOVOSTI IZ GRAJSKE ULICE

Novo leto je na upravnem področju prineslo kar nekaj sprememb, ki so posledica novih deželnih in državnih zakonov. Med vsemi temi predpisi sem želel izpostaviti le nekatere, ki vplivajo na vsakodnevno življenje prebivalcev Števerjanske občine.

Dežela Furlanija Julijska krajina je z deželnim zakonom 20/2012 uvedla strožje predpise, ki ščitijo domače živali. Po novem se lastniku lahko žival odvzame če zanjo ne dovolj dobro skrbi oziroma če žival predstavlja nevarnost za javnost. Bistveno se pa ne spreminjajo postopki evidentiranja in zavarovanja živali v primeru potepuških psov in mačk, ki predstavljajo nevarnost za cestni promet in ki z brskanjem po odpadkih povzročajo dodatne stroške pri odvažanju smeti in čiščenju cestišča. Vse stroške, ki nastanejo z odvzemom krijejo vedno lastniki sami. Obenem je zakon tudi uzakonil obvezno nudenje prve pomoči ranjenim živalim s katerimi bi se občani lahko srečali in predvideva kazni v slučaju opustitve nudenja te pomoči.

Po uveljavitvi tako imenovanega zakona „salva Italia“ bo v letu 2013 uvedena nova oblika davka na smeti, ki bo nadomestil obstoječi občinski davek TARES. Po novem tarifa ne bo več temeljila samo na velikosti domačij ampak se bo upoštevalo tudi število družinskih članov kar bo sicer privedlo do pravičnejše porazdelitve davčnih bremen. Pri vsem tem pa je treba pripomniti, da bi z večjo količino ločenih/recikliranih odpadkov lahko zmanjšali stroške upravljanja s smetmi. Zbrani papir, plastika, pločevina in aluminij imajo na trgu surovin svojo vrednost in to zmanjšuje tudi davek, ki ga plačujejo občani. Tudi po analizah podjetja Ambiente newco v „žaklu“ s suhimi oziroma preostalimi smetmi ostane še veliko materiala, ki bi ga lahko reciklirali in nato prodali. Na ta način bi tudi zmanjšali količino materiala, ki gre v sežig v Trst. Prevoz ter upepeljevanje odpadkov sta namreč izredno draga in s tem bi lahko ulovili dve muhi na en mah. Dodatno zmanjšanje stroškov smetarske službe pa bi vsi občani dosegli s tem, da bi se držali urnikov odvoza železnih odpadkov med katerimi pač ne sodijo raznorazni plastični in elektronski odpadki; vsaka dodaten prevzem železa in drugih odpadkov nekaj stane in stroški pozabljivosti nekaterih se prenašajo na vse davkoplačevalce. Občinska uprava bo prav zaradi uvedbe teh novosti v kratkem organizirala srečanje z občani in pojasnila nov sistem obračunavanja davka.

Dodatno novost predstavlja tudi odločitev Okrajnega sveta za vodo-oskrbo (CATO), da omogoči števerjanskim in drugim občanom sklenitev zavarovanja za primer nepredvidljivega puščanja domače vodne napeljave; vsakdo, ki ne bo zavrnil zavarovanja podjetja Irisacqua, se bo na ta način lahko izognil plačilu previsokega računa za slučaj napake na hišni vodni napeljavi. Račun bo tako zanj poravnala zavarovalnica.

Ker se tudi bližajo velikonočni prazniki bodo na vaških pokopališčih občinski uslužbenci nadaljevali z utečeno namestitvijo opozoril o zapadlosti koncesij najema grobov. Upošteva se, da na števerjanskem pokopališču primanjkuje prostora ter da bodo nekateri najemniki dobili že drugi/tretji poziv občinska uprava prosi vse svojce rajnih naj se čim prej zglasijo pri pristojnem Tehničnem uradu in obnovijo najemno pogodbo. Po zadnjem opominu namreč stečejo postopki za prekop groba.

V pričakovanju 100 obletnice začetka prve svetovne vojne je občinska uprava začela postopke pridobivanja sredstev iz deželnih oziroma državnih virov, da bi primerno obeležila ta dogodek. Upošteva je dejstvo, da je to zgodovinsko obdobje zelo zaznamovalo našo Občino, je napočil čas, da se spoštljivo in dostojanstveno spomnemo trpljenja naših prednikov v begunstvu in na vojnih poljih. Občinska uprava vabi vse občane, ki bi želeli posoditi ali darovati družinsko gradivo iz tistega obdobja, naj se zglasijo pri odgovornem odborniku Marjanu Drufovki.

MDB

UREDITEV POIMENOVANJA CEST, ZASELKOV, ULIC IN TRGOV V OBČINI ŠTEVERJAN

Najbrž se bliža čas, ko bi bilo prav, da se tudi v naši občini uredi poimenovanje cest, zaselkov, trgov in ulic, kar seveda mora opraviti občinska uprava, ki je za to poklicana v skladu z veljavnimi zakonskimi določili.

Seveda to ni preprosto vprašanje in zato potrebuje širšo razpravo in menimo, da je prav, da se tudi v naši občini začne.

S takim namenom ponujamo ta zapis, kot začetek razprave in je prav, da se v njo vključijo občani, ker se jih pravzaprav najbolj dotika, saj morajo stalno imeti v žepu osebne dokumente, na katerih je označen naslov.

Čeprav bi lahko preimenovanje povzročilo nekatere obveznosti, je po novi zakonodaji zadeva preprostejša, kot je bila nekoč. Novo poimenovanje se lahko vnese v dokumente ob izteku veljavnosti dokumenta (vozniško dovoljenje, izkaznica) in občan ne zapade v noben prekršek, če ima na svojem dokumentu še staro navedbo.

Zaradi sedanjih neprimernih poimenovanj prihaja do nevšečnosti in zmede, ki večkrat zelo otežkočajo življenje.

Lahko navedemo neprimerno poimenovanje zaselkov Ščedno in Ščedenska ulica, ki večkrat povzroča nevšečnosti, kot tudi zaselek Klanec, kamor vodijo kar tri ceste in večkrat niti domačin ne zna pokazati tujcu pravo hišo.

Poimenovanje so opravili v daljnem letu 1951 ob obnovi občine in je seveda potrebno, da se zadeva ponovno preveri in preuredi tudi upoštevajoč novo zakonodajo, ki med drugim tudi predvideva, da poteka poimenovanje na podlagi cest.

Tudi sama imena nekaterih zaselkov so kočljiva in jih je zato potrebno zamenjati. Uporabiti je seveda treba VSQ, razpoložljive vire, to se pravi stare urbarje, kataster, zemljiško knjigo, stare zemljevide in seveda izkušnje občanov.

Če bi hoteli v glavnih obrisih nekako prikazati sliko novega poimenovanja, bi lahko začeli prav na trgu pred cerkvijo, s katerega potem vodijo števerjanske ceste. Sam trg se danes imenuje Trg svobode (Piazza della Liberta'), kar pa Števerjancem zveni še dandanes nekako tuje in vsiljeno. Lahko bi to postal, kot je bil nekoč, recimo Britof. Z njega vodi Oslavska ulica (Via Oslavia) proti Oslavju vse do meje z Gorico, ki bi taka tudi ostala. Od tu gre zaselek Sovenca vse do Dvora, ki se zopet vije do Trga svobode (Britofa). S tega trga gre zaselek Ščedno, ki naj bi zajemal tudi staro ime Ulica Ščedno vse do Grojne, pri mostu pri Marički (nekdanji gostilni). Od Dvora gre proti jugu zaselek Križišče od katerega bi se lahko najprej odcepila cesta na Grdinco, ki bi po novem postala Cesta na Breg. Nato bi se še odcepile posamezne ceste k Aščevim, v

Škorjansko jamo, Ušje in Klanec. Sledi Bukovje, ki se nadaljuje proti jugu (do mosta) z imenom Zaselek Grojna. Z Bukovja bi se odcepila cesta Na Gmajno, nadaljevala v Kakence do križišča z Veleriščem z odcepom za Rovesco, vse do srečanja z Jazbinami z odcepom za Dolgi breg. Na koncu Jazbin se križa s cesto, ki gre od mejnega prehoda Vipolže do Blankiža (občina Moš) in bi dobila ime Cesta Preval.

Novo pimenovanje bi tako vsebovalo:

- Trg (Piazza) Britof
- Oslavska ulica (Via Oslavia)
- Zaselek (Localita) Sovenca
- Zaselek (Localita') Ščedno
- Zaselek (Localita') Dvor
- Zaselek (Localita') Križišče
- Cesta (Strada) Breg
- Zaselek (Localita') Aščevi
- Zaselek (Localita) Škorjanska jama
- Cesta (Strada) Ušje
- Cesta (Strada) Klanec
- Zaselek (Localita') Bukovje
- Zaselek (Localita') Grojna
- Cesta (Strada) Gmajna
- Cesta (Strada) Kakence
- Cesta (Strada) Rovesca
- Zaselek (Localita') Valerišče
- Zaselek (Localita') Jazbine
- Cesta (Strada) Dolgi breg
- Cesta (Strada) Preval

Seveda je to le grob predlog kot podlaga za razpravo, ki bi naj se sprožila v dobrobit vseh občanov v smislu novih zakonskih določil.

MaTe

DEŽELNE VOLITVE 21. IN 22. APRILA 2013

Če želimo izraziti preferenco, lahko ob simbolu napišemo ime enega samega izmed kandidatov ali kandidatke Ssk, ki se predstavijo v okrožju.

Prekrižaj simbol edine slovenske stranke, ki edina, ne glede na zmagovalca volitev, omogoča realno možnost ponovne izvolitve slovenskega deželnega svetovalca.

Voli zate, voli za vse nas! Voli torej Slovenska skupnost!

TRST

Igor Gabrovec
Mara Bertocchi
Igor Pavel Merku
Tanja Peric
Marco Milkovic
Milena (Milenka)
Rustia vd. Ota
Peter Močnik
Marko Pisani
Igor Poljsak

GORICA

Igor Gabrovec
Mateja Černic
Avguštin Devetak
Marilka Koršič
Damijan Terpin

VIDEM

Michele Coren
Manuela Quaranta
vd. Špacapan
Boris Pahor
Tanja Peric
Alessio Princic
Mara Černic
Matjaž Pintar
Katja Dolhar
Maurizio Vidali
Franca Padovan
Marko Pisani
Marilka Koršič
Marco Milkovic
Damijan Terpin

TOLMEČ

Anna Wedam
Igor Gabrovec
Katja Dolhar

PORDENON

Boris Pahor
Mara Černic
Bernard Spazzapan
Katja Dolhar
Adriano Corsi
Franca Padovan
Maurizio Vidali
Marilka Koršič
Milko Di Battista
Silvestro Primosig
Damijan Terpin

DELOVANJE DRAMSKE DRUŽINE F. B. SEDEJ

Dramska družina društva F. B. Sedej se je februarja t.l. občinstvu predstavila z gledališko igro »Umor v Vili Roung«. Delo je napisal italijanski pisatelj in dramaturg Achille Campanile, za katerega so značilne absurdne, nadrealistične situacije in dialogi. Besedilo, ki ga je v slovenščino prvič prevedla Marinka Počkaj, spominja na detektivko in kriminalko, saj vsi iščejo morilca, ki ga navsezadnje sploh ni. Pod vodstvom režiserja Franka Žerjale in asistentke režije Jasmin Kovic so igralci postavili na noge predstavo, ki je do zadnjega koticčka napolnila dvorano Sedejevega doma na večer premiere v soboto 2. februarja in naslednji dan, v nedeljo popoldne 3. februarja 2013.

Sicer razmeroma kratko besedilo sta Franko Žerjal in Jasmin Kovic obogatila z izvirnimi vložki kot so glasbene in plesne točke, priredila sta pa tudi nekatere dialoge. V tem stilu je npr. dobresedno čez noč nastala priredba na melodijo pesmi italijanskega ženskega Tria Lescano »Maramao perchè sei morto«. Zelo inovativna figura v igri je prav gotovo Didaskalija, ki je napovedovala in povezovala prizore ter situacije.

Nad gledališko predstavo je publika znova pokazala svoje navdušenje v nedeljo 24. februarja v KC »Lojze Bratuž« v Gorici.

Igralci so se torej izkazali, vendar ne bi bilo tako uspešnega nastopa brez bistvenega doprinosa številnih dragocenih sodelavcev za kulisami, kot so koreografinja Monika Zajšek, šepetalka Katja Dorni, šivilja Irene Grusovin, kostumografinja Snežica Černic, ki je z Lizo Terčič

bila tudi odgovorna za ličenje, tehnika luči in zvoka Janez Terpin in Marko Lutman, pomočnika pri odrski postavitvi Niko Di Battista in Evgen Komjanc ter vsestranski Jan Leopoli. Svojo visoko profesionalno pomoč je prispeval tudi eden najvidnejših sodobnih slovenskih skladateljev, Patrik Quaggiato.

Sara Soban

VEČ KOT 50. LET MELODIJA NAŠIH SRC

Osrednja Prešernova proslava v zamejstvu, ki jo že nekaj let skupno organizirata krovni organizaciji SSO in SKGZ, se je letos odvijala 8. februarja v Kulturnem Centru L. Bratuž v Gorici in je nosila naslov Melodija naših src, saj je bila posvečena 50. letnici slovenske popevke. Zamisel in režija sta bili letos zaupani mladi študentki in članici števerjanske dramske družine Jasmin Kovic, ki je ustvarila dobro uro trajajočo predstavo, ki je marsikoga s spominom popeljala v najstniška leta, za mlade pa je predstavljala mogoče odkritje te plati slovenske kulturno – glasbene scene. Predstavo so oblikovali igralci Tatiana Malalan, Mairim Cheber, Marko Brajnik, Matej Pintar in Tadej Lukman, ki so nakazali nastanek popevke, iz partizanskih pesmi in Avsenikovih narodnozabavnih viž, njen razvoj in zlata leta s Festivalom na Bledu, ko so besedila pisali tudi Janez Menart, Ciril Zlobec in Miroslav Košuta, vpliv jazz-a in italijanskih popevk iz Sanrema. Za glasbeno kuliso so poskrbeli Dvs Bodeča neža pod vodstvom Mirka Ferlana (zapele so tudi zimzeleno Ne čakaj na maj), pevke Kristina Frandolič, Alessia Peressini in Marta Donini, pianist Aleš Ogrin in pevka ter violončelista Andrejka Možina, ki je zablestela ob interpretaciji Prešernove Pevcu. Ob zvoku prijetnih melodij sta po odru »poletela« plesalca Stefania Beretta in Deni Drnovšek, po koreografskih zamislih Monike Zajšek. Za kostume je poskrbela Snežica Černic, s pomočjo Irene Grusovin; v zaodrju pa je kot vedno predstavo spremljala in vodila neutrudna Katja Dorni.

V drugem delu je bil na vrsti slavnostni govor, časnikarke in publicistke Erike Jazbar, ki je orisala trenutno stanje slovenske manjšine; v svojem posegu ni zakrila kritičnosti in težav, vendar je priznala, da navsezadnje lahko v bodočnost gledamo optimistično. Mladi v manjšini so namreč zelo prisotni in dejavni, mogoče v politiki in določeni organiziranosti res ne, najdemo jih pa v društvih, pri športu, v pevskih zborih in dramskih skupninah. Erika Jazbar je dala poseben poudarek še na pomembnost jezika, ki je najpomembnejši element opredeljevanja neke skupnosti, seveda tudi naše. Jezik in identiteta sta povezana, šola ni dovolj, za rast in nadgrajevanje jezika so pomembni družina, družba, branje, osebna, kvalitetna navezanost nanj.

Ob koncu so organizatorji podelili še priznanja za kulturne dosežke med Slovenci v Italiji, ki so jih letos prejeli etnolog, slovenist in skladatelj Pavle Merkù, Kulturni dom in Kulturni center Lojze Bratuž.

Martina Valentinčič

UČENCI 1. IN 2. RAZREDA SO V PONEDELJEK, 4. MARCA, OBISKALI OŠ DOBROVO

V ponedeljek, 4. marca, smo se peljali na Dobrovo. Obiskali smo osnovno šolo. Čakali so nas knjižničarka, učenci iz prvega razreda ter učiteljici. Gospa knjižničarka nam je prebrala pravljico o Zaljubljenem zvončku; nato smo imeli malico. Ponudili so nam kruh namazan z nutelo, sadni sok in pomarančo. Nato smo se vrnili v prvi razred in tam izdelali tulipane, zvončke ter voščilnice. Ko smo končali izdelke, smo se igrali z našimi novimi prijatelji. Imeli smo se zelo lepo! Sebastiana žal ni bilo, ker je bil bolan. Doma se je odpočil, malo se je tudi igral.

Učenci 1. razreda – Erik, Barbara, Edith, Gregor, Julija, Sebastian, Nastja.

Na šoli Dobrovo sem zelo rada poslušala pravljico o Zaljubljenem zvončku. Za malico smo si sami namazali nutelo na kruh. Spoznala sem nove prijateljice. Vsi skupaj smo izdelali zvončke, tulipane in voščilnice.

Nika Paulin

Osnovna šola na Dobrovem mi je bila zelo všeč. Šola je zelo velika in prostorna. Učiteljice so zelo prijazne. Z učenci prvega razreda smo izdelali zvonček, tulipan in voščilnico. Skupaj smo jedli malico, se igrali in fotografirali. Knjižničarka nam je prebrala pravljico Zaljubljeni zvonček. Bila je zanimiva.

Alan Stekar

V ponedeljek smo se peljali z avtobusom na Dobrovo. Bilo je zelo lepo. Ogledali smo si izdelke učencev šole Dobrovo in smo poslušali zanimivo pravljico. Jedli smo kruh z nutelo in pili sok. Naredili smo lepe izdelke iz papirja.

Manuel Simcic

V nedeljo popoldan sem imela visoko vročino. V ponedeljek mi je temperatura malo padla, vendar sem se še vedno slabo počutila. Zaradi tega nisem morala na izlet na Dobrovo. Doma pa sem gledala risanke skupaj z bratom in nono. Šele v sredo sem se vrnila v šolo.

Lara Colja

Učence prvega in drugega razreda je učiteljica Emy spremljala na šolo Dobrovo. Tam smo se srečali z učenci prvega razreda in z dvema učiteljicama. Najprej nam je knjižničarka prebrala pravljico o zvončku, potem smo šli na malico. Nato so nam učiteljice pomagale izdelati tulipan, zvonček in voščilnico iz lepenke. Bilo je lepo v družbi učencev šole Dobrovo.

Mosè Komjanc

Prejšnji ponedeljek smo šli na osnovno šolo Dobrovo. Šola je zelo velika. Učenci prvega in drugega razreda naše in njihove šole smo poslušali pravljico Zaljubljeni zvonček. Nato smo šli na malico. Za malico smo jedli kruh z nutelo in pomarančo. Ko smo se vrnili v razred, smo izdelali voščilnico in dve roži: zvonček in tulipan. Rožici in voščilnico sem dal mami, zelo je bila vesela.

Lapo Farolfi

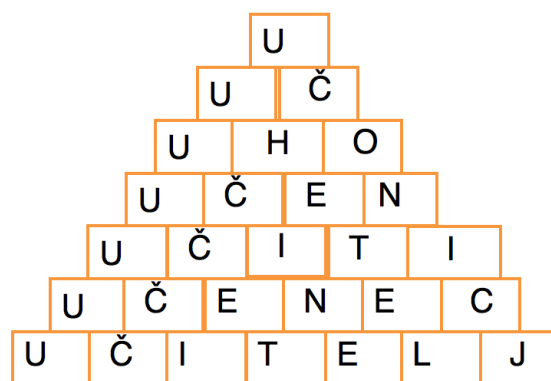
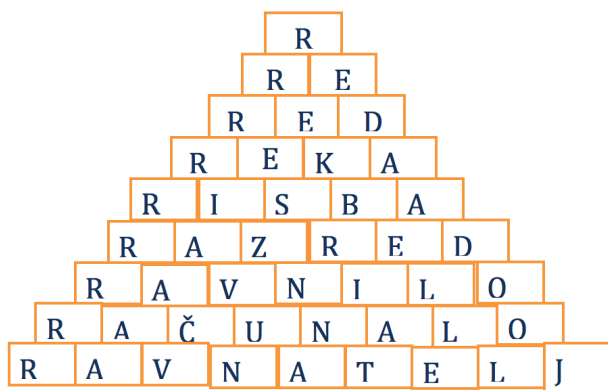
Na Dobrovem sem se imela lepo. Gledali smo pravljico Zaljubljeni zvonček. Pravljica je bila zelo, zelo lepa. Za odmor smo jedli kruh s čokoladnim namazom. Izdelali smo čestitko, tulipan in zvonček za mamice za dan žena. Spoznala sem nove prijatelje.

Veronika Štrekelj Istinič

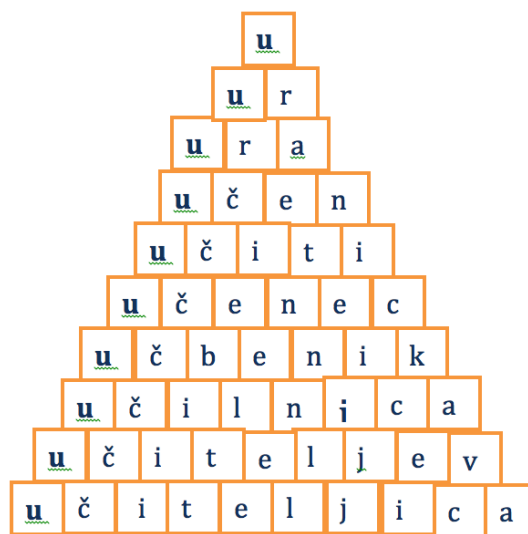
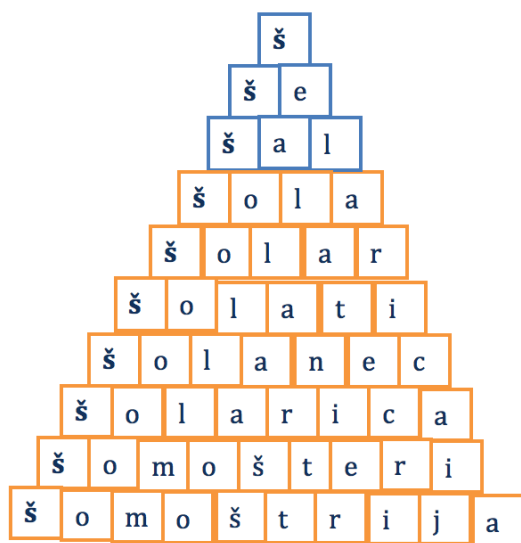

BESEDNI PIRAMIDI

Bernard Terpin

Ivan Devetak

BOMBONI ZA UČENJE

Nekega dne smo bili prestrašeni, ker je bila kontrolka naravoslovja. Kadar smo prebrali vprašanja, smo ugotovili, da so bila lahka in smo hitro končali vajice. Med odmorom smo se pogovarjale, katere bojo naše ocene. Po odmoru nam je učiteljica povedala ocene in vsi smo imeli deset. Dala nam je bombone.

Silvia Humar

HODIL SEM V ŠOLO V KAMENI DOBI

Jaz sem se rodil v kameni dobi in takrat tudi hodil v šolo. Ko sem v šolo prišel prvi dan, je bilo vse malo čudno. Poznal nisem nobenega, razen dva sošolca, ki sta bila prava nesramneža. Šola je bila v ogromni jami, table ni bilo in učiteljica je pisala po steni. Sedeli smo na skalah in morali smo dobro poslušati učiteljico in si zapomniti vse, ker nismo nikamor pisali. Odmor smo imeli zunaj in se igrali med dvema ognjema s kamni. Bilo nas je tristo v celi šoli. Pouk je končal opoldne. To mi je bilo zelo všeč. Zdaj je pouk dosti bolj zahteven, ampak naše učiteljice so zelo prijazne, ker nam včasih pustijo dosti odmora.

Ivan Boškin

ŠOLA IZ ČOKOLADE

Če bi bila šola iz čokolade, bi v šolo rada hodila. Vsak dan bi jo pojedla en košček. Sedmi dan bi šole ne bilo več in tako se ne bi učila več.

Sara Furlan

HODIM V VESOLJSKO ŠOLO

Jaz hodim v vesoljsko šolo. Moji sošolci so vsi Marsovčki in tudi učiteljice. Zelo mi je všeč, ko se pogovarjamo po marsovčkovu. V šoli se učimo voziti diske, preučujemo planete, imenujemo razne zvezde in najlepše je, ko opazujemo meteorite, ki padajo. Ti so zelo blesteči in spuščajo za seboj veliko svetlečih zvezdic. Podobni so ognjemetom, a so veliko lepši. V vesoljski šoli je zelo zabavno.

Tereza Hlede

ČE BI BILI UČENCI UČITELJI IN UČITELJI UČENCI

Če bi bila z drugimi učenci učiteljica, in učiteljice učenci, bi jim dala dosti nalog. Učili bi se še grščino, latinščino, nemščino, francoščino in španščino. Pouk bi trajal 10 mesecov in ne bi bilo božičnih in velikonočnih počitnic. V soboto in nedeljo bi bil še vedno pouk. Odmor bi trajal tri minute in učenci bi se lahko igrali samo s peskom. Imela bi se zelo lepo. Tudi moji prijatelji bi se imeli zelo lepo.

Veronika Hlede

MOJ ŠOLSKI PRIJATELJ

Imenuje se Riccardo. Star je osem let. Je visoke postave in precej suh. Meri 1,35 cm. Njegovi lasje so črni in gladki. Obraz je rožnate barve, oči pa rjave. Nos je špičast, ušesa so srčasta, usta velika. Ima mišičaste roke in dolge noge. Navadno nosi rdečo majico, rdeče hlače in športne čevlje. Trenira košarko.

Matteo Ganis

Moja sošolka se imenuje Mira. Ima devet let. Je drobne postave. Je dolgolaska in ima lepo spleteno kito. Oči so velike in zelene, nos in ušesa so majhna. Ustnice so rdeče in vedno nasmejane. Večkrat je oblečena v trenirko in športne copate.

Petra Devetak

TAKŠNO ŠOLO SI ŽELIM

Kjer bi vsak otrok imel l-phone in telefon,
eno učiteljico prijazno,
ki učila bi razno razno;
na dvorišču zabavišče,
pozimi pa drsališče.

Takšno, kjer nas znanje vsak dan obišče.

Mojca Srebrnič

ŠOLA JE KRAJ...

Šola je kraj, kjer se učimo,
kjer se pouka veselimo,
kjer počitnic si želimo,
kjer se igramo,
kjer prijatelje imamo.

Šola je kraj, kjer res veliko izve,
kdo vanjo z veseljem gre.

Lara Proderutti

Brez cementa in veliko trave,
z več odmora in počitnic,
z restavracijo,
z bazenom

Ivan Miklus

TUDI ŠOLA IMA ROJSTNI DAN

Šoli za 30. rojstni dan želim,
da bi še 30 let pokonci stala .
da bi bila vedno polna znanja in veselja
da bi se v njej otroci cel dan smejali in
krohotali
da bi pridne učiteljice ne dajale
domačih nalog .

Vida Boškin

Ki bi imela: pridne učiteljice,
nogometna vrata,
avtomat s hrano,
sobo polno računalnikov;
kjer bi bili vsi prijatelji .

Riccardo Conte

RECEPT ZA DEKLIŠKI ČAJ

Vzameš:

lupino ene pomaranče, dve žlici suhih jagod, eno žlico suhih češenj, pol žlice suhih marelic. Vse skupaj daj v liter in pol vroče vode. Pusti počivat pet minut. Dodaj tri žlice sladkorja, da bo čaj sladek. Pij ga v družbi vsaj štirih prijateljic in NE POZABI NA SMEH!!!!

Valentina Tomadoni

NENAVADEN ŠOLABUS

V veliko mesto se je preselil deček, ki mu je bilo ime Tom. Vsako jutro je moral z mamo po veliki ulici v šolo peš. Nekega dne pa ga mama ni mogla pospremiti, zato je odšel sam. Ker je bila pot dolga in je bil utrujen, se je ustavil na avtobusni postaji. Mimo je pripeljal šolabus. Vstopil je vanj in ta ga je odpeljal v šolo. Šolabus mu je tako postal največji prijatelj, saj od takrat mu ni bilo treba več v šolo pešačiti.

Simon Simčič

GRAFITI

MATEMATIKA JE..... DEŽ ŠTEVILK.
NAŠA GLAVA PA DEŽNIK,
KI BRANI NAS ČRNIH PIK

SLOVNICA JE..... SVET MODRIH BESED,
KOT NPR. OSEL GRE SAMO ENKRAT NA LED.

MALI OGLASI

Prodajamo očala s katerimi slabe ocene izginejo ter vidite le desetke in dobre ocene. Očala so po zadnji modi! Na razpolago so v vseh barvah – od najsvetlejše rumene do najtemnejše modre. Naročite jih po spletu www.A.Gradnik.com. Ne bo vam žal!!!!

Prodajamo napravo s katero čas mine takoj. Izumitelj je Alojz Eistein. Naprava ima v tem času 70% popust. Stane le 29,99 \$. Učencem to zelo koristi, če se dolgočasijo. Oglasite se na številko 268 30 22 579. Ne odlašajte!!!!!!

Jana Stekar

SUPER PERO

Prejšnji dan je močno šnežilo. Vsa vesela sem šla na dvorišče se igrati s snegom. Ko sem delala sneženega moža, sem dobila eno pero. Mislila sem, da je staro. Želela sem ga vreči v smeti, toda takrat je pero zajokalo in me prosilo, naj ga ne vržem proč. Tako sem ga spoznala! Bilo je pero, ki sem ga videla prejšnji večer v risanki. Imelo je rdeč plašč, veliko črko S in mnogo gumbov. Vsak gumb je imel drugačno nalogo: prvi je skrbel za pisanje, drugi za računanje in ostali za druge stvari. Od tistega dne sva vedno skupaj in jaz pišem naloge bolj hitro.

Valentina Ferligoi

KO JE V ŠOLI UČILA PIKA NOGAVIČKA

Ko sem prišla prvič v šolo, je bila moja učiteljica Pika Nogavička. Pri uri matematike smo seštevali koliko bonbončkov je na mizi in nazadnje vse pojedli. Igrali smo se tudi z njeno opico. Namesto telovadbe, smo jahali konja in poskusili premagati Piko Nogavičko, ki je zelo močna. Pri italijanščini smo si izmišljali pesmice in nove lepe besede. Pika Nogavička zna tudi lepo peti, zato je vodila šolski zborček. Kričali smo na ves glas, da je bila Pika Nogavička zadovoljna. Ko je odšla, smo bili zelo žalostni. Obljubila je, da se bo kmalu vrnila in nas bo naučila jahati konja.

Mira Boškin

DELOVANJE MEŠANEGA PEVSKEGA ZBORA

Po uspešnem začetku sezone z nastopom na Ceciljanki, so se pevci mešanega zbora začeli pripravljati za božične praznike in koncerte. V prazničnih dneh so se vedela vseskozi bogatili cerkvena bogoslužja, predvsem za polnočnico, ki jo je v živo predvajala radijska postaja Ts-A. Pod vodstvom Aleksandre Pertot so zapeli Mavovo Pastoralno mašo s slovenskimi božičnimi napevi ter vrsto slovenskih tradicionalnih božičnih pesmi.

V nedeljo, 30. decembra se je zbor odzval vabilu skupnosti Slovencev, ki živijo v Kanalski dolini in ki že vrsto let organizirajo božični koncert v cerkvi v Ukvah. Poleg števerjanskega zbora so peli še domači cerkveni zbor, otroški zbor s Kanalske doline, vokalna skupina »Nomos« iz Škocijana in zbor dr. Derč Pediatrice klinike v Ljubljani. Publiki je zbor Sedej, ob spremljavi Martine Hlede, predstavil tradicionalno Tam stoji pa hlevček v Tomčevi priredbi, Harejevo Božično noč na Šorlijevo besedilo ter Renerjevo Božično noč, na besedilo Elizabete Kremžar; nastop pa je zbor zaključil z Rutterjevo Božično uspavanko ter Saint-Saensovo Tollite hostias iz znanega Božičnega oratorija. 6. januarja 2013 pa je bila na vrsti božičnica v domači cerkvi, ki je bila tudi letos povezana s projektom Nativitas, zborovske zveze Usci; božično srečanje je imelo tokrat tudi dobrodelni namen, saj so pevci denarno nabirko namenili prijateljem iz Monterossa, ki so oktobra leta 2010 utrpeli veliko škode zaradi poplav. Večer je uvedel, po duhovni misli g. Butkoviča, otroški zbor pod vodstvom Martine Hlede, nato je nekaj pesmi zapel mešani zbor, glavno vlogo pa je imel letošnji gost in sicer Mešani pevski zbor Postojna, ki ga vodi Mirko Ferlan. Zbor iz Postojne je predstavil lep in raznolik program liturgičnih pesmi, predvsem sodobnejših avtorjev. Slišali smo tako Hasslerjevo Verbum caro factum est, A hymn to the Virgin angleškega skladatelja Britten-a, Magnum mysterium Mortena Lauridsena ter Lux aurumque američana Erica Whitacra. Nato so pevci predstavili dve po izvoru pravoslavni skladbi, in sicer Schnittkejev Otče naš ter Bogoroditse Djevo Sergeja Rachmaninova ter zaključili z dvema slovenskima: Sattnerjevo Sveto noč in Svetovečerno Aleksandra Vodopivca. Oba zbora sta ob koncu skupno zapela Tomčevo Zvezde gorijo in Sveto noč, ob orgelski spremljavi g. Mirka Butkoviča.

V soboto, 23. februarja pa je zbor, z ostalimi briškimi zbori, sodeloval na skupni briški proslavi Kultura brez meja, ki so jo prvič organizirale Občine Števerjan, Brda, Dolenje, Gorica in Krmin. Večer je bil posvečen pesnikoma Ludviku Zorzutu in Pietru Zoruttiju, ki sta jih poosebila Damijan Marinič in Robert Juretič, njuno življenje in delo pa sta predstavila Andreja Benedetič in Nikolaj Pintar; zamisel in režija večera je bila zaupana Jasmin Kovic. Števerjanski pevci so zapeli Zorzutovo Briška pesem, ki jo je uglasbil Mirko Rebolj in opisuje lepote naše pokrajine; ob koncu pa z ostalimi zbori in pihalnim orkestrom Brda Beethovnov Odo radosti, evropsko himno, ki je, s svojim sporočilom o bradstvu med narodi, idealno povzela smisel večera.

Pevci mešanega zbora se sedaj pripravljajo za nastop na Primorski poje in na bližajoče se velikonočne praznike. Že na oljčno nedeljo, 24. marca, pa bodo, prvič v naši cerkvi, zazvenele melodije Kimovčevega Pasjona.

Martina Valentinčič

OD PREŠERNA DO MIMOZE

Na domu na Bukovju se je 2. marca odvijala prireditev "Od Prešerna do mimoze" v organizaciji društva Briški grič in fotokluba Skupina 75. Večer posvečen dnevu slovenske kulture je uvedla društvena otroška skupina pod vodstvom Ingrid Komjanc. S spletom poezij in pripovedi,

so Jasna, Sara, Jana, Lara, Julija in Nastja izpostavile Prešernov lik, njegov odnos do žensk ter vlogo ženske in matere v družbi. Osrednji govor je bil zaupan slavistki Slavici Radinja iz Št mavra. Sledil je nastop mladega violinista Jacopa Vicenzinija, gojenca goriške Glabene matice, in njegove profesorice Ambre Cossutta, ki sta se predstavila z Bachovim minuetom. Večer je povezovala Valentina Terpin, Maja Humar pa je spregovorila o razstavljenih delih v Galeriji 75 in o avtoricah. S slikarskimi deli so se predstavile Janina Cotič iz Sovodenj ter Aleksandra Rusjan in Alda Grudina, članici društva likovnih ustvarjalcev Dabla. Razstavljene keramike so izdelale članice društva keramikov Bilje. Konec večera je zaznamoval nastop glasbenega ansambla Zlata trobenta, ki se je predstavil z nizom znanih slovenskih popevk. Sledila je družabnost, na kateri so prireditelji postregli številno publiko z raznimi dobrotami, med katerimi okusni golaž z divjačino, ki ga je prispevala števerjanska lovska družina.

Kulturno društvo Briški grič vabi števerjanske otroke na Barvanje pirhov, ki se bo odvijalo v četrtek 28. marca na sedežu društva na Bukovju od 16. do 18. ure. Sledila bo predstava pravljice J. Grimma "Ostržek" v priredbi dramske skupine "Face" iz Solkana, ki deluje v okviru solkanskega Kulturnega društva Slavec.

Na sedežu društva se bo v naslednjih mesecih začela vadba Zumbe. Več informacij v kratkem na društveni Facebook strani.

Katerina Pittoli

DELOVANJE FOTOKLUBA SKUPINA 75

V novogoriški Rotundi Slovenskega stalnega gledališča se je 8. januarja predstavil član fotokluba Skupina 75, Boris Prinčič. Na ogled je postavil niz fotografij "Jaz". O avtorju je spregovoril Joško Prinčič iz Gorice, dober poznavalec fotografske umetnosti in soustanovitelj fotokrožka. O fotografu je dejal, da so njegova dela proizvod dolge priprave s končnim *klikom* na sprožilec, ne pa sad obdelav v laboratoriju. Glavno izhodišče fotografa je njegov obraz, ki ga je predstavil kot simbol skrivnosti, kot vrata nevidnega.

Kavarna Rusjan v novogoriškem Eda centru je 16. januarja gostila fotografsko razstavo Marka Vogriča. Avtor se je predstavil s posnetki s *camera obscura* pod skupnim naslovom "Miška obišče Edo". Fotografije iz miške perspektive je Marko posnel prav v okolici Eda centra.

22. januarja je fotoklub priredil v Galeriji 75 na Bukovju projekcijo "Foto ekspedicija Maroko 2012". Posnetke s šestnajst dnevnega potovanja so prikazali priznani fotografi Lado Pavliha, Mirko Bijuklič in Dušan Miška s Fotokluba Nova Gorica.

Na Bunčetovi Domačiji v Dutovljah so 25. januarja odprli razstavo z naslovom "V objemu kamna" avtorja Borisa Prinčiča. Fotografije je predstavil domač fotograf in novinar Bogdan Macarol. Istega dne je v Ajdoščini potekala projekcija in razstava nagrajenih fotografij na 4. natečaju "Med ned nebom in zemljo", ki ga organizira fotografsko društvo Veno Pilon. Sodelovali so tudi člani Skupine 75, in sicer Simon Zamar, Marko Vogrič, Robert Strahinjić, Matej Ratko, Tamara Puc, Slavica Radinja in Joško Prinčič.

V Tržiču so 2. februarja otvorili skupinsko razstavo likovnih del, fotografije, skulpture in poezije. V občinski galeriji sodobne umetnosti (Galleria comunale d'arte contemporanea) se je s svojimi fotografijami predstavil tudi Enzo Tedeschi, član fotokluba Skupina 75. V galeriji La

fortezza v Gradišču ob Soči so istega dne predstavili koledar "Vedere meglio" za leto 2013, za katerega so fotografije prispevali tudi člani fotokluba Mauro Paviotti, Sergio Culot, Enzo Tedeschi in Lorella Klun.

Nekateri člani so lansko leto sodelovali na mednarodnem fotografskem natečaju Exposed, ki ga organizira Foto klub Kamnik. Član Sandi Gorkič si je zaslužil bronasto priznaje Fotografske zveze Slovenija. Razstava nagrajenih del in podelitev nagrad je potekala 23. februarja v Domu kulture Kamnik.

Ob 8. marcu sta si Kulturni dom Gorica in fotoklub Skupina 75 zamislila odprtje fotografske razstave "Ženski pogledi". Na ogled so svoja dela postavile članice fotokrožka Katerina Pittoli, Loredana Prinčič, Tamara Puc in Slavica Radinja. Večer so uvedle Članice vokalne skupina Kresnice ob spremljavi kitarista Vinka. Pozdrav v imenu Kulturnega doma je izrekel Vili Prinčič, avtorice pa je predstavil Joško Prinčič. Razstava bo na ogled do 25. marca po urniku Kulturnega doma: vsak delavnik od 10. do 13. in od 16. do 18. ure.

Dan kasneje je član Mauro Paviotti predstavil niz fotografij "I nuovi guardiani (Novi Varuhi)" v novogriški kavarni Rusjan. Prisotne je pozdravila predstavnica družbe Rusjan. Razstava bo na ogled do 4. aprila po urniku kavarne.

Fotoklub Skupina 75 vabi na otvoritev razstave Loredane Prinčič, ki se bo odvijala v torek 9. aprila ob 18. uri v Rotundi Slovenskega stalnega gledališča v Novi Gorici.

V soboto, 27. aprila, ob 20. uri v Galeriji 75 na Bukovju, pa se bodo publiki predstavili mladi fotografi in fotografkinje iz Gorice, Benečije (Veneto) in Slovenije. Toplo vabljeni!

UMRL JE BRUNO PODVERŠIČ

Konec januarja so v Gradnem pokopali Bruna Podveršiča. Rojen je bil v Števerjanu 4. februarja 1926. Oče mu je bil Hermenegild, po domače Gildo, ki je v šestdesetih letih županoval v naši vasi. Osnovno šolo je obiskoval v Števerjanu, študije pa je nadaljeval v semenišču v Gorici, Vidmu in Ljubljani. Poučeval je tudi v Števerjanu, saj ga imajo v lepem spominu marsikateri domačini. Zanimal se je za kulturo in bil pobudnik nešteti dogodkov v Gradnem in okolici. Bil je tudi režiser. V sedemdesetih letih je s svojo skupino gostoval tudi v naši vasi na povabilo društva "F.B.Sedej". To gostovanje mu je povzročilo v takratni Jugoslaviji določene nevšečnosti. Leta 1995 je bil tudi svetnik v novoustanovljeni občini Brda. Opravljal je funkcijo podžupana, poverjen je bil tudi za čezmejno sodelovanje. Zelo mu je bilo pri srcu oljkarstvo. Zato gre njemu v veliki meri zahvala, da se je ta dejavnost tako razvila v Brdih. V veliko veselje mu je bilo kmetovanje, zelo je nasprotoval monokolturnim kmetijam. Močno je bil navezan na rojstno vas in je rad obiskoval naše kulturne, kmetijske in politične prireditve. Bruno je bil tudi sošolec dr. Iva Komjanca. Ob deseti obletnici smrti prijatelja je prispeval napis, ki je na tabli na Mocverju. Pogreba se je udeležila velika množica. Pri odprtem grobu sta se od njega z lepimi besedami v zahvalo poslovila podžupan občine Brda Damjan Birtič in politični somišljenik g. Marjan Podobnik.

Dragi Bruno, hvala za vse kar si dobrega naredil za cela goriška Brda. Počivaj v miru na domačem sončnem pokopališču. Vsem pa, ki smo te poznali in cenili tvoje delo, boš ostal vedno v lepem spominu.

Klemen

PO DESETIH LETIH SPET V UKVAH

Moji prvi izleti v Kanalsko dolino segajo v otroška leta, ko sem v spremstvu staršev ali none romal k Materi Božji na Sv. Višarje. Že takrat so me prevzeli pokošeni travniki, temno zeleni gozdovi in mogočni sivi Julijci, ki ustvarjajo očarljivo gorsko pokrajno, v katero sem se še rad vračal; najprej kot ministrant na duhovne vaje v kočo sv. Jožefa, kjer smo poleg molitvi posvetili veliko časa sprehodom, večkrat do Belopeških jezer in po romarski poti na sv. Višarje. Tu smo imeli možnost gojiti nova prijateljstva s strežniki iz drugih goriških župnij. Tedni v koči sv. Jožefa so z leti postali za goriško mladino obvezen oddih, brez katerega si poletnih počitnic nisem mogel niti predstavljati.

Gospod Karlo Bolčina, ki je bil organizator teh letovanj, nas je skrbno seznanil z dejstvom, da tudi v Kanalski dolini živijo Slovenci in nam je to večkrat dokazal v pogovorih s tamkaj živečimi ljudmi. Seveda ne samo v Žabnicah, temveč tudi v Naborjetu, Ovčji vasi in Ukvah. In prav na Ukve me vežejo spomini iz tistega poletja, ko je strahovita ujma povzročila vasi veliko škodo, ki na žalost ni bila samo materialna. Takrat sta življenje izgubila Bruno Orli in Gertrude Schnabl, dolgoletna pevka Višarskega kvinteta. S prijatelji smo si zavihali rokave in se odločili, da bomo nudili pomoč poplavljenim ljudem. Že iz avtoceste je bilo razumeti uničevalno moč ponorelega potoka, ki se je zahrbtno spravil na majhno vasico. Najbolj me je presenetil pogled na cerkev, saj je bil njen zvonik do tal porušen. Po skoraj desetih letih sem se tja zopet vrnil z mešanim pevskim zborom. O neurju, ki je tedaj spravilo vas na kolena, ni sedaj niti sledu. Z avtobusom smo se pripeljali do cerkvice posvečene sv. Filipu in Jakobu. Obnovljena cerkev in na novo zgrajen zvonik sta ohranila prvotno zunanjo podobo v romansko gotskem stilu. Tu smo skupaj z zbori iz Koroške, Slovenije in z domačim cerkvenim pevskim zborom sooblikovali koncert božičnih pesmi.

V božično vzdušje nas je najprej popeljal prizorček, ki so ga izvedli tamkajšnji otroci pod skrbnim vodstvom naše dobre znanke Alme Hlede. Nato smo bili na vrsti števerjanski pevci, ki smo pod taktirko zborovodkinje Aleksandre Pertot izvedli Vrabčevo Bila je noč, Tam stoji pa hlevček, Harejevo Božično noč in Tollite hostias (C. Saint-Saens). Za zaključek smo se pevci in pevke vseh nastopajočih zborov postavili pred oltar in zapeli Sveto noč.

Večer smo sklenili v bližnji dvorani, kjer smo ob petju in prigrizku poklepetali z domačini. Preden smo spet stopili na avtobus, pa sva se s prijateljem še malo sprehodila po ulicah in poiskala staro hišo, iz katere sva pred destimi leti cel dan kidala blato, ki ga nama do večera ni uspelo dokončno skidati. Našla sva jo in spoznala, da je ostala v takšnem stanju, kakršno sva jo pustila. Pogledala sva se in se posmejala prepričana, da je bil naš trud, če ne drugače, domačinom vsaj v moralno podporo.

Med povratkom proti domu je bilo, kot že običajno, zelo živahno. Pesmi so se ob spremljavi kitare neprenehoma vrstile od Ukev do Števerjana, tako da je čas vožnje skoraj prehitro minil.

Matej Pintar

KAKO JE BILO LEPO KO SO MAČKE BILE MAČKE IN PSI BILI PSI

Več kot 30 let obiskujem trgovino s kmetijskimi potrebščinami. Dobro je založena z vsem potrebnim, tako da ugotovi povpraševanju vinogradnikov, poljedelcev, sadjarjev in nenazadnje tudi vrtnarjev. V zadnjih petih letih pa se je notranjost trgovine popolnoma spremenila. Polovico prodajalnega prostora je sedaj namenjenega zgolj domačim živalim, in sicer mačkam, psom, želvam, ptičkom in tako dalje. Zelo me je vznemirilo, ko sem opazil kaj vsega imajo te živali na

razpolago za njihovo prehrano in udobje. Navedel bom samo nekaj jedi, ki sem jih opazil na policah. Kaj takega ne razpolaga niti najbolj luksuzna restavracija. Navedel bom kar v italijanščini (naj mi nihče ne zameri), ker določeni izrazi pridejo samo tako do pravega izraza: riso e salmone, pollo e calamari, pollo e salmone, pollo e asparagi, tonno e salmone, coniglio, manzo, salmone e gamberetti, prosciutto e lepre, vitello, pollo e tacchino, agnello e faraona, coniglio e selvaggina, orata pesce e bianco, pollo con fagiolini, filettini in salsa con verdure, riso e mela, riso e ananas, tacchino con riso e agrumi, filetti con tonno e sogliola, filetti con tonno e gamberetti, filetti con tonno e surimi, filetti con tonno e alghe, petto di pollo e filetto di anatra, še in še bi lahko našteval. Potem pride na vrsto Veterinary linea: problemi di obesità, gastro intestinali, urinari, di igiene orale per cani adulti, per la salute del cavo orale, formula che favorisce i reni sani, alimento sana digestione e supporto muscolatura, alimento per gatti attivi vita all'aperto. Tudi teh je še cela vrsta.

Vse to pa je ponujeno v lepih vabljenih konfekcijah, z enim ali več obroki. Pojma nisem imel kako se take stvari lepo prodajajo. Kar osuplo me je, ko mi je prijazna prodajalka povedala cene. Ljudje kupujejo vse te "delikatese" samo, da so njihovi ljubljenci zdravi. Imeti morajo lepo svetlo dlako, zdrava jetra, zobovje, želodec, črevesje in še marsikaj drugega, kar se vam še sanja ne. Kaj vsega si proizvajalci izmislijo, da ugodijo povpraševanju in tako služijo lepe denarce. Zagotavljam vam tudi, da ta kategorija kupcev prav nič ne varčuje pri nakupovanju. Pozanimal sem se v štirih različnih trgovinah in vsi so mi potrdili, da se nihče ne pritožuje, da so te reči drage. Če pomislimo da tak obrok stane en euro in tudi več, pridemo do zaključka, da nas naša mačka ali pes stane šestdeset eurov na mesec, kar pomeni sedemsto eurov na leto. In to samo za hrano, da ne štejemo vse ostalo, kar si sami lahko predstavljate koliko stane. Po vsem tem se mi na primer zdi, da je Montijev IMU zelo, zelo nizka vsota.

Nekdaj je bila mačka pri hiši, da je lovila miši po seniku, hlevu in skednju. Pes je bil na dvorišču zato, da je varoval domačijo. Jedel je, kar je ostalo od kosila ali večerje. Sedaj je vse drugačno. Mačke in psi imajo v stanovanju udobno ležišče, da lahko počivajo od prevelike utrujenosti. Prostor za razne potrebe mora seveda biti tudi na razpolago. Če slučajno je prostora malo, se pa lahko uležejo na kavč ali celo na [v] posteljo.

Pred kratkim sem bil na "pizzi" s prijateljem. Pri sosednji mizi je sedel odrasel fant s psičkom v naročju. Pozorno sem poslušal, ko je ostalim pri mizi pripovedoval in se bahal, kako je svojo mamo trdo okregal, ker je za kosilo svojemu štirinožcu skuhala "pašto", ki ni bila "di marca". Po svoje si živalica zasluži najboljše testenine v prodaji.

V krajevnem časopisu je bil pred kratkim tudi članek, kako v bližnji furlanski vasi nekateri zahtevajo, naj občina poskrbi za pokopališče za pse in mačke. Bila je objavljena tudi slika, ki je pričala, da so nekateri zaslužni psi (Ken, Wisky, Terry) dobili marmornato ploščo v spomin.

Ko hodiš po mestu srečaš nešteto ljudi, ki vlečejo na povodcu vse mogoče pasme psov. To pa ne bi bilo nič hudega, če ne bi za njimi bila vsa drevesa, stebri in vhodna vrata zaznamovani z urinom; da ne govorim o iztrebkih, ki jih ti pustijo po ulicah. Lepo higienično je videti, kako gospodarji psov pobirajo z roko v naylonski vrečki trde iztrebke. Malo drugače je, če so ti bolj tekoči, seveda ti ostanejo tam, kjer jih ljubljencek naredi. Ne vem kaj bi naredil, če bi mi kdo po tem dogodku ponudil roko, ali me povabil na kavo. Močno bi se moral zadržati da bi ne bruhal, tudi če lahko trdim, da sem "dobrega želodca".

Po vsem tem se sprašujem, kaj je današnja družbo tako degeneriralo. Morda blagostanje, brezbržnost do revežev, do ostarelih, do lačnih, bolnih, zapuščenih, do vseh tistih človeških bitij nam enakih, ki po mestih tavajo v mrazu, lačni brez doma in vsakdanjega toplega obroka. Ali ni morda že tako vedenje neke vrste malikovanja? Saj bi moralo normalno in razumno, od Boga ustvarjeno človeško bitje, vedeti, kje je meja. Pojma nimam kam nas to pelje, kam nas bo vse to privedlo. Narava se bo maščevala, če se mogoče že ne maščuje. Kajti morali bi vedeti kje je meja. Kaj je človeško bitje in kaj je žival. Vsako živo bitje ima od veka postavljene naravne življenske

zakone. Te moramo spoštovati in upoštevati, kajti drugače pridemo v konflikt z vestjo, z naravo, s človeštvom in celim svetom. Premislite malo ljudje božji, premislite.

Klemen

IZLET NA SNEG

Mladinski krožek je tudi letos organiziral izlet na sneg. Odločili smo se da bi menjali lokacijo in šli na Sv. Višarje. V nedeljo, 27. januarja 2013, zjutraj ob 6.15 je na trgu v Števerjanu že čakal avtobus, da bi odpeljal smučarje na Sv. Višarje. Kasneje se je zbrala velika množica ljudi in ob 7.00 smo štartali. Ko smo prišli tja, smo nakupili vztopnice, vzeli smuči in se z žičnico odpeljali na vrh, si naredili smuči in se spustili po progi. Nekateri, ki niso smučali so se sprehajali, saj je bilo vreme zares čudovito. Po kosilu, je mladi Jure vzel v roke harmoniko ter zaigral nekaj pesmi, mi pa smo peli. Peli bi še in še, a ura je bila štiri in smo se morali spustiti proti avtobusu. Tam smo pripravili tudi majhen prigrizek, topel čaj in brule. Potem, ko se je zvečerilo pa smo se trudni odpravili proti domu.

Gabrijel Lango

ZASNEŽENI PUSTNI TOREK

Kljub snegu, smo se tudi letos mladi pustarji podali z vozom po zasneženem Števerjanu. V soboto, 9. februarja 2013 popoldan, smo se mladi zbrali pri Fabijanu in Eliji Mužič ter pripravili priložnostni voz. Naredili smo ga v obliki psa, ker je bila tema letošnjega pusta »Stoena dalmatincev«. Štart je bil letos predvidevan ob desetih, da bi lahko tudi prej končali. Zaradi slabega vremena smo morali odhod voza premakniti za uro in pol. V torek, 12. februarja 2013, ob enajstih in pol, se je velika množica mladih pustarjev zbrala na trgu in čakala voz. Ob četrto do poldan je Elija, ki je bil tudi letos zadolžen za voznika, pripejal velikega psa, ki je bil v notranjosti prazen, tako da smo se lahko pustarji vanj usedli in se občasno tudi oddahnili. Na traktorju in na vozu je bila seveda tudi glasba, ki nas je spremljala cel dan. Ustavili smo se pri vsaki hiši. S trga smo šli po Grajski Ulici, na Gulinšče, sledila je Sovenca, potem pa naprej v Gabrski Konec, Ščedno, Grojno, Bukovje, Valerišče, Jazbine, Ušje, Klanec in Križišče. Proti večeru so se nam pridružili še nekateri fantje in dekleta s sosednjih vasi, ki so se z nami zabavali. Pri vsaki hiši pa smo nekaj zapeli in zaplesali. Zelo smo se zabavali. Zvečer, ob enajstih in pol, smo se končno vrnili na trg. V župnijskem domu Frančišek Borgia Sedej je Marko Lutman pripravil slastno frtaljo, po tradiciji pa smo iz župnijskega doma odšli pred polnočjo, da bi spoštovali Cerkveni post. Tako se je tudi letos zaključil pust.

Hvala gre števerjanski civilni zaščiti ki je že zjutraj splužila in posipala ceste s soljo, tako da smo se lahko varno in brez skrbi peljali po vasi.

Gabrijel Lango

PRIPRAVE NA LIKOF 2013

Pretekli teden se je sestel ožji odbor Vinoteke in začel pripravljati program za letošnji Likof. Manifestacija je postala že tradicionalna v Števerjanu in okolici. Po zelo uspešnem in zanimivem programu, ki se je odvijal lansko leto, je odbor odločil, da je treba tudi letošnjega organizirati tako, da bo našo vas obiskalo čim več ljudi. Lansko leto je bilo glavno predavanje »Kultura vina v veri« zelo zanimivo. Sledile so vodene pokušnje vina in oljčnega olja. Na odprtem se je pa vršil poučni in razvedrilni program. S tem skuša Vinoteka čim bolj valorizirati teritorij, kjer živimo in delamo. Po mnenju prirediteljev pa ni bil odziv domačih kmetij, gostiln in agriturizmov tak, kot so si ga želeli. Zato se bodo tudi letos obrnili na vse te dejavnike, da priskočijo na pomoč z novimi idejami in pobudami. Lani je sodelovanje z goriškim društvom, ki organizira zelo pomembno manifestacijo èSTORIA, kar dobro uspelo. Letošnji Likof se bo okvirno odvijal prvi teden v mesecu juniju. Sodelovanje s prireditvijo èSTORIA ne bo mogoče, ker se ta odvija teden prej, to je tisti teden, ko imajo vinarji v Brdih dneve odprtih kleti. Možno pa bo sodelovanje z èSTORIABUS, oz. brezplačen prevoz iz Gorice na Likof in nazaj; listke za avtobus bo odkupila sama Vinoteka. Na vsak način bi si organizatorji želeli, da bi priskočilo na pomoč čim več domačinov z novimi idejami. Samo tako bo mogoče, da bo v prihodnosti Likof še bolj zaživel in se uveljavil ne samo v bližnji okolici, ampak tudi širšem po državi in izven nje. Na Likofu lahko sodeluje vsakdo, ki si želi razstaviti, pokazati ali prodati kak svoj izdelek. Res je, da nam dobre volje ne manjka, treba se je tako potruditi, da bo svet razumel in spoznal, katera bogastva se skrivajo v naši vasi. S tem bi gotovo res zaživel turizem in bi v tem času gospodarske krize vsi imeli boljše in uspešnejše ekonomske rezultate.

Organizacijski odbor Vinoteke

TAKŠNI SMO PAČ LJUDJE NAVAJENI SMO SAMO UGOVARJATI

Lansko leto je sneg lepo pobelil celo pokrajino. Zaradi raznih razlogov smo imeli težave po cestah. Celo dopoldne nismo mogli ven ali pa se s težavo odpravili po vsakdanjem in tudi nepotrebnem "laufanju". Po gostilnah, na cesti in v časopisih je bilo kritiziranja in diskusij še pa še na račun občinske uprave in civilne zaščite, češ, da ni bilo pravočasno poskrbljeno, da bi bile ceste normalno uporabne.

Letošnjo zimo je spet še precej snežilo in to dvakrat. Civilna zaščita je poskrbela, da so bile ceste posute s soljo in sneg takoj odstranjen, da so lahko občani in ne, normalno, že navsezgodaj dirjali brez problemov. Nalašč sem marsikoga tiste dni nagovoril o snežnih razmerah in drugem, da bi slišal kaj zanimivega. Tudi v gostilni sem bil in prebral naše časopise. Nikjer niti besede o lepo opravljenem delu po snežnem metežu. Nikjer niti malo pohvale ali zahvale občini ali civilni zaščiti. In vendar so fantje civilne zaščite ponoči, ko smo bili mi pred televizijo ali v topli postelji, v mrazu in snegu poskrebali, da je bilo vse lepo opravljeno. Naj gre vsem tem vsaj z moje strani pohvala za opravljeno delo.

Takšni smo pač ljudje. Vse kar se javnih opravil tiče, bi moralo biti vse takoj narejeno. Bog ne daj, da bi zaradi dveh snežink morali ostati doma ali kje kaj zamuditi. Takoj nas ima vrag vseh vzeti. Kam je šlo končati potrpljenje in sorazumevanje, res ne vem. Takšni smo pač ljudje in nihče nas ne bo spremenil.

Klemen

ROJSTVA

Alice Maraž se je, 2. januarja 2013, rodil bratec. Malemu Mateju in očku Mauru, mamici Sari in sestrici Alice pa želimo veliko dobrega.

Erika Dornik in Pavel Špacapan sta, 26. decembra 2013, postala starša male Petre. Novonastali družinici želimo veliko dobrega in mali Petri pa, da bi postala korajžna in pridna deklica.

Mamici Sabrini Ponzalli, očku Paolu in malemu Eriku, se je rodil Luka. Družini želimo veliko uspehov, Luki pa, da bi postal pošten, korajžen in zdrav fantek.

SMRTI

BRUNO GRAUNAR
Rojen v Števerjanu
Pogreb je potekal, 24. decembra 2012, na Peči

ALESSANDRINA pl. RANDICH rojena bar. TACCO
Pogreb je potekal 1. marca 2013, v Števerjanu

KLAVDIJ TERPIN
Rojen v Števerjanu leta 1956
Pogreb je potekal, 21. januarja 2013, v Sovodnjah

HERMAN SREBRNIČ
Rojen v Medani, 2. maja 1923
Pogreb je potekal, 6. marca 2013 v Števerjanu

BRUNO PODVERŠIČ
Rojen v Števerjanu leta 1926
Pogreb je bil, 22.1.2013, na Gradnu Pri Dobrovem

FEROLETTO GIOVANNI
Rodil se je leta 1933
Pogreb je potekal v sredo, 13. marca v Števerjanu

ALBINA (ZORA) ŠKORJANC
Rojena v Števerjanu
Umrla je 1. februarja 2013
Pogreb je potekal v torek, 5. februarja 2013

Uredništvo Števerjanskega Vestnika izreka vsem svojcem iskreno sožalje.

DAROVI

Za pokojnega Lojzeta Miklusa, daruje za Števerjanski Vestnik, žena Elivira 50,00€

V spomin na pokojno Ljubko Levpušček, daruje za Števerjanski Vestnik, sestrična.

Ob smrti mame Regine Orieta Jarc z družino € 150,00 za mešani zbor.

DOKTOR ZNANOSTI TUDI V ŠTEVERJANU

V sredo 13. marca 2013, je Aljoša Dorni uspešno zagovarjal doktorsko disertacijo z naslovom IEEE 802.11 Networks: MAC Protocols for Heterogeneous Multi-Antenna Scenarios and Software-Defined Radio PHY Layer Implementation, ki je plod triletnega vztrajnega raziskovanja na oddelku Telekomunikacij Tržaške Univerze in polletne študijske izmenjave na raziskovalnem inštitutu Forschungszentrum Telekommunikation Wien (FTW) na Dunaju. Ob tem zelo pomembnem življenjskem dosežku mu izrekamo iskrene čestitke in mu želimo vse najboljše v bodoče!

KUHARSKI RECEPTI

ŠTRUKLJI Z GOBOVIM NADEVOM

Sestavine: 200 g koruzne moke, 600 g krompirja, 2 jajci, 100 g čebule, 30 ml olivnega olja, 1 veliko žlico sesekljane peteršilja in česna, 600 g svežih gob po izbiri, sol in poper.

Za štruklje z gobovim nadevom na olivnem olju prepražimo sesekljano čebulo in na kocke narezane gobe. Ko zadiši, dodamo sesekljan česen in peteršilj, razvrkljano jajce, premešamo in ohladimo.

Skuhamo krompir z lupino, ga odcedimo, olupimo in prepasiramo. Še toplemu dodamo olivno olje in počakamo, da se krompir ohladi. Hladnemu krompirju primešamo koruzno moko, jajce in sol ter zgnetemo gladko testo.

Testo razvaljamo in po njem zvijemo v štrukelj, ga zavijemo v naoljeno aluminijasto folijo in v krogu kuhamo 20 minut.

VELIKONOČNI KOLAČ

Sestavine: 15 dag zmehčanega masla, 13 dag sladkorja, ščepec soli, 4 jajca, 30 dag moke, 1 žlička pecilnega praška, naribana limonina lupinica, 35 dag mešanega suhega sadja, 5 dag kandiranih pomarančnih lupinic.

Maslo penasto zmešajte s sladkorjem, izmenjaje dodajajte moko in jajca, dodajte tudi pecilni prašek. Ko dobite penasto zmes, vanjo rahlo vmešajte na drobne kocke narezano suho sadje, limonino lupinico in kandirane pomarančne lupinice.

Testo vlijte v pomaščen model za kolače. Pecite približno uro in pol v pečici, ogreti na 160 °C. Ohlajen kolac po želji potresite z mletim sladkorjem.

VELIKONOCNA OVČKA

Sestavine. Kvašeno testo: 300 g moke, 120 ml mleka, 20 g kvasa, 50 g masla, 50 g sladkorja, 1 jajce (samo rumenjak), 1 ščepec soli, 1 zavitek vanilijevega sladkorja, 1 jedilna žlica limonine lupine.

Za premaz: 1 jace (samo rumenjak), 1 jedilna žlica mleka.

Za posip: 2 jedilni žlici sladkorja, 1 (rozina).

Za velikonočno ovčko najprej pripravimo kvašeno testo. V skledo stresemo moko in na sredini oblikujemo vdolbino. Vanj vlijemo mlačno mleko in nadrobimo kvas, dodamo še nekaj moke z roba in posipamo z malo moke po površini, pomešamo, da nastane mehka zmes. Pokrito testo naj počiva na toplem, dokler ne naraste in na površini opazimo zareze.

Stopimo maslo in mu primešamo sladkor, rumenjak, vaniljev sladkor, sol in nastrgano limonino lupinico. Mešanico dodamo testu in dobro pregnetemo. Pokrito testo naj počiva na toplem še približno 30 minut. Na pomokani površini iz testa oblikujemo dolge valjčke in jih razdelimo na 20 enako velikih delov.

Na pekaču, ki smo ga obložili s papirjem za peko, oblikujemo dve krogli, ju malo sploščimo in položimo za ovčjo glavo. Ostalih 16 kosov oblikujemo v majhne kroglice in ji položimo v okroglo telo. Podolgovato oblikovan kos je rep. Zadnji kos testa razdelimo v podolgovate koščke in jih dodamo za noge. Za dokončanje odtrgamo majhen kos s testa za glavo, oblikujemo uho in ga pritrdimo na glavo. Pokrijemo s krpo in pustimo, da pociva 30 minut.

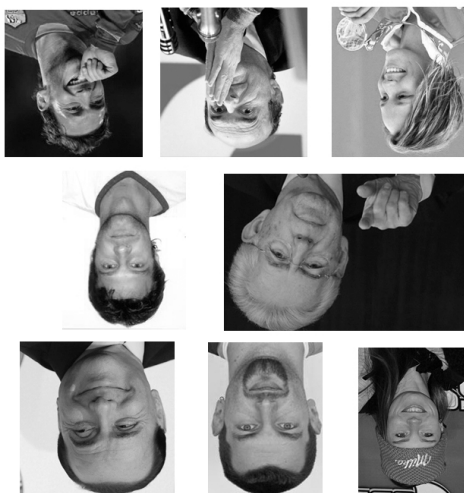
Nato razzvrkljamo rumenjak in mleko in z mešanico premažemo ovčko. Posujemo s sladkorjem in pricvrstimo rozino, za oko. Velikonočno ovčko pečemo približno 25 minut, v predhodno ogreti pečici na 180°C.

Evelin Bulfoni

Rešitev (SE)

Tina Maze
Loris mania
Silvio Berlusconi
Mario Monti
Matej Černić
Federica Pellegrini
Pierluigi Bersani
Francesco Totti

Nagajivi škrat je
popačil slike
znanih osebnosti.
Poskusi uganiti,
kdo se skriva
za slikami.
(SE)

